ഭാഷാപോഷിണി.

ലക്കം 18 പുസ്തകം 2,3

8th Aug 1937

3L
[illegible]211, N02G5
M37.18.2,3
210483

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

JNANASAGARAM

இது

இருபத்து நான்கு ஆண்டுகளாக நடைபெறுந்

தனிச் செந்தமிழ் வெளியீடு

A BI-MONTHLY

திருமலர் திருவள்ளுவர் ஆண்டு ..., மாசி, பங்குனி.

பொருளடக்கம்

"ஹிந்தி" பொதுமொழியா?

(Is Hindi a Common Language?)

நாகநாட்டரசி குமுதவல்லி

(Kumudavalli, a High Class Tamil Novel)

ஆசிரியர்:

மறைமலையடிகள் என்னும்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,

SWAMI VEDACHALAM,

பொதுநிலைக்கழக குரு,

பல்லாவரம்

PALLAVARAM

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள

திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்திற்

T. M. PRESS

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

8th May, 1937.

ஒரு திருமலர்க் கையொப்பம்] [நான்கு ரூபா விலை

All Rights Reserved.

ஓம்

பல்லாவரம், ஆசிரியர் மறைமலையடிகளின்

பொதுநிலைக்கழக இருபத்தாறும் ஆண்டு

நிறைவு விழாவின் அறிக்கை.

நிகழும் 1937, ஜுன், 11-முதல் ஐந்து நாட்கள் நடக்கப்போகும் பொது நிலைக்கழக 26-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவினைப் பற்றித் தெரிவிக்கும் முன், முன்னடந்த அதன் 20-ஆம் ஆண்டு விழாவினைப் பற்றிச் சிறிது கூறுகின்றோம்.

1931-ஆம் ஆண்டு பிப்பிரவரித் திங்கள் இரண்டாம் நாள் முதல் நான்கு நாட்கள் வரையிற் பொதுநிலைக்கழக இருபதாம் ஆண்டு நிறைவுவிழா நடைபெற்ற வரலாறுகள் அவ்வளவும் அதன் அறிக்கையில் விரிவாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விழாப் பேரவைக்கு ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் அவைத்தலைவரா யிருந்து நிகழ்த்திய விரிவுரை "அம்பலவாணர் திருக்கூத்தின் உண்மை" என்பதும் அதனுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. அக்கழகப் பேரவைக்கு இருபத்திரண்டு கல்வியிற்சிறந்த அறிஞர்கள் வருவிக்கப்பட்டு, அரிய பெரிய பொருள்களைப்பற்றி விரிவுரை நிகழ்த்தினார்கள். இலங்கையில் யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு முதலிய இடங்களிலிருந்துந், தென்னாட்டில் தென் திருவிதாங்கூர், திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், திருவையாறு, கும்பகோணம், பண்ணுருட்டி, காஞ்சிபுரம், சென்னை, ஆரணி, வேலூர், சேலம், நாமக்கல், கோயம்புத்தூர், திண்டுக்கல், கோட்டையூர், அரிமளம், கொத்தமங்கலம், கீழச்செவல்பட்டி, முதலான இன்னும் பற்பல இடங்களிலிருந்தும் அன்பர்கள் வந்திருந்து விழாவைச் சிறப்பித்தனர்.

அங்ஙனம் வந்த அன்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் நுழைவுச் சீட்டுக்கு
வுச் சீட்டுக்கும் ஆறு ரூபா கழகத்திற்கு உதவினர். இன்னுங் கழகமா
ஒவ்வொருவரும் 100 ரூபா வரையிற் காணிக்கை செலுத்தினார்கள். செ
யிலும் அயலூர்களிலும் உள்ள அன்பர்களிற் பலர் 25-முதல் 250 ரூ
யில் நன்கொடை அனுப்பி உதவினார்கள். கழக மாணவரில் முதல்வரு
செல்வங்களிற் சிறந்தவருமான திருவாளர் C. N. முத்துரங்க முத
கள் கழகப் பேரவைக்கு என்று தம்முடைய சொந்தச் செலவிற்
அமைப்பித்தல் முதலான ஒழுங்குகளைச் செய்வித்ததுடன் 100 ரூபாயும்
கை செலுத்தினர்.

கழக விழாவிற்கு வந்தவர்களெல்லார்க்கும் உணவு, இருப்பிடம் மு
எல்லா வசதிகளும் எல்லாரும் உவக்கும்படி ஐந்து நாட்களுந் தாரா
செய்யப்பட்டன. அக்கழக விழாவிற்கான செலவு சிறிதேறக்குறைய
டாயிர ரூபாயாகும். வரவு சிறிதேறக்குறைய மூவாயிரத்து முந்
இதனால், வந்தவர்கள் வசதிக்காக எவ்வளவு தாராளமாகச் செலவு செய்யப்ப
தென்பது நன்கு விளங்கும்.

விழாவிற்கு வந்திருந்து விழாவின் நிகழ்ச்சிகளை நேரே கண்டுங் கேட்டுங் களித்த அன்பர்களெல்லாரும் இக்கழக விழாவை ஆண்டுதோறும் பல்லாவரத்திலேயே நடத்தவேண்டுமென்றும், அதற்காகத் தாங்கள் மிகுதியாகப் பொருளுதவி செய்வது திண்ணமென்றுஞ் சொல்லி வற்புறுத்தினார்களாயினும், இங்கே அடிகளால் ஓயாது நடத்தப்படும் நூலாராய்ச்சியினாலும், ஆராய்ந்த பொருள்களை நூல்களாக எழுதி நிலையத்திலுள்ள தமது அச்சுக்கூடத்திலேயே அடிகள் பதிப்பித்து வெளியிட்டு வருவதாலும், இவற்றிடையே வெளியூர்களில் நடைபெறும் அவைகளின் ஆண்டு விழாவிற்கு அடிகள் அடுத்தடுத்துப் போய் வருதலாலும் அன்பர்கள் விரும்பியபடி ஆண்டுதோறும் விழாப் பேரவையை நடத்துவது இயலவில்லை.

4 MAY 1937
MADRAS

ஓம்

"ஹிந்தி" பொதுமொழியா? *

பல்லாவரம், பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்

மறைமலையடிகள் எழுதியது

இவ் இந்திய நாட்டின் வடக்கே பல ஊர்களிற் பலவகைமாறுதல்களுடன் பேசப்படும் "ஹிந்தி" மொழியை, இவ்விந்திய நாடு முழுதுமுள்ள மக்கள் எல்லாரும் பயின்று, அதனையே பொதுமொழியாக வழங்கிவரல்வேண்டுமென்று, இந்நாட்டின் நன்மைக்காக உழைக்கும் வடநாட்டறிஞர் பலருந் தென்னாட்டறிஞர் சிலரும் பேசியும் எழுதியும்வருவதுடன், ஆங்காங்கு இந்திமொழிப் பள்ளிக்கூடங்களுந் திறப்பித்து நடத்திவருகின்றார்கள். ஒருநாட்டிலுள்ளார் நன்மைக்கென்று செய்ய எடுத்த ஒருசெயல், அந்நாட்டிலுள்ளார்க்கு நன்மை செய்யத்தக்க நலனும் ஆற்றலும் உடையதுதானா? அந்நாட்டவர் எத்தகைய நிலைமையில் இருக்கின்றனர்? அஃது அவர்க்கு எவ்வகையான நன்மையைச் செய்யும்? என முதலில் ஆராய்ந்துபார்த்துப், பின்னர் அதனைச்செய்தலே, உண்மையான அறிவும் உண்மையான தேயத்தொண்டும் வாய்ந்தார்க்கு இன்றியமையாத கடமையாம். ஆகையால், இந்திமொழி நம் நாட்டவர்க்கு நன்மை செய்யத்தக்க நலனும் ஆற்றலும் உடையதுதானா என்பதனை முதற்கண் ஆராய்வாம்.

பழைய நாகரிக மொழிகள்

மக்களுள் ஒருவர் தமது கருத்தைப் பிறர் ஒருவர்க்கு இடர்ப்படாது தெரிவித்துக்கொள்ளுதற்குக் கருவியாயுதவுவதே ஒருமொழியின் முதற்பயனாகும். இந்நிலவுலகத்தின் பலபிரிவுகளில் உள்ள பல்வகை மக்கட் பகுப்பினருந் தாந்தாங் கருதியவைகளைத் தம்மொடு தொடர்புடையார்க்கு அறிவித்தற்பொருட்டு வழங்கிவரும் மொழிகள் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பஃது என்று மொழியாராய்ச்சிவல்ல அறிஞர்கள் கணக்கெடுத்திருக்கின்றார்கள். இங்ஙனம் ஒன்று குறையத் தோன்றிய ஆயிர மொழிகளிற், சிற்சிலவே பேசவும் எழுதவும் படுவன; அவற்றுள்ளும் ஒரு சிலவே இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் உடையன; அவற்றுள்ளும் மிகச்சிலவே மிகப்பழைய மொழிகளாய் உள்ளன. இம்மூவகை நலங்களும்வாய்ந்தவை: தமிழ், எகுபதியம், சாலடியம், ஈபுரு, சீனம், மெகுசிகம், ஆரியம், கிரேக்கம், இலத்தீன், அராபிமுதலிய சிற்சில மொழிகளேயாகும். இவைபண்டிருந்த

* இதன் பதிப்புரிமை இதன் ஆசிரியர்க்கே உரியது.

நாகரிகமக்களாற் பேசவும் எழுதவும் பட்டதுடன், சிறந்த பல இலக்கண இலக்கிய நூல்களும் வாய்ந்தனவாய், எக்காலத்துந் தம்மைப் பயில்வார்க்கு அறிவையும் இன்பத்தையும் மேன்மேற் பெருக்கும் பெரும்பயனும் வாய்ந்த விழுமிய மொழிகளாகும். என்றாலும், இம்மிகப் பழைய மொழிகளில் தமிழ் ஒன்றைத்தவிர, மற்றையவெல்லாம் இஞ்ஞான்றுள்ள எந்த மக்கட்குழுவினராலும் பேசப்படாமல் இறந்தேபோய்விட்டன. ஆகவே, இறந்த அப்பண்டைமொழிகளைப் பயில்வது, அவன்றின்கட் பண்டை ஆசிரியர்கள் இயற்றிவைத்த அரிய நூல்களைக் கற்றுப் பல பழம்பொருள்களையும் பல நுண்பொருள்களையும் அறிந்து அறிவுபெறுதற் குதவிசெய்யுமே யல்லாமல், இஞ்ஞான்றுள்ள எந்த மக்கட்கூட்டத்துடனுங் கலந்துபேசி உறவாடி வாழ்க்கை செலுத்துதற்கு அது சிறிதும் உதவிசெய்யாது.

தமிழும் புதுமொழிகளும்

ஆனால், நமதருமைச் செந்தமிழ்மொழியோ மிகப்பழைய காலத்தேயிருந்து இன்றுகாறும் இனிவருங்காலத்தும் பலகோடிமக்களால் இந்தியா, இலங்கை, பர்மா, மலாய்நாடு, தென்னாப்பிரிக்கா முதலான பற்பலநாடுகளிலும் பேசவும் எழுதவும் பட்டு வழங்கிவருந் தனிப்பெரும் பண்டை உயிருடைமொழி ஒன்றேயாய் விளங்கி நிலவுவது; இலக்கணநூல்கள் ஒழுக்கநூல்கள் அறநூல்கள் பொருள்நூல்கள் காவியநூல்கள் கதைநூல்கள் கணக்குநூல்கள் வான்நூல்கள் மருத்துநூல்கள் உரைநூல்கள் அறிவுநூல்கள் கடவுள்நூல்கள் முதலாக மக்களின் இம்மை மறுமை வாழ்க்கைத்துறைகள் எல்லாவற்றையும் நன்கு விளக்கும் எல்லாவகையான நூல்களும் முன்னும் பின்னும் இருந்த சான்றோரால் நிரம்பஎழுதப்பெற்ற பெருவளம் வாய்ந்ததாயும் இன்னும் வருங்காலத்தில் அவ்வளம் மேன்மேற் பெருகப்பெறுவதாயுந் துலங்குவது; இப்போது உலகம் எங்கணும் வழங்கப்பெறும் மற்றை எல்லாமொழிகளுமோ தமிழுக்கு மிகமிகப் பிற்பட்டகாலத்தே அதாவது இற்றைக்கு ஐந்நூறு அல்லது அறுநூறு ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவேதோன்றி, அவற்றுள்ளுஞ் சிலவே இருநூறு மூந்நூறு ஆண்டுகளாக இயற்றப்பட்டுவரும் இலக்கண இலக்கியக் கலைநூல்களை உடையனவாய் உலவுகின்றன. அதனால், இப்புதுமொழிகளின் புதுச்சிறப்புத் தமிழ்மொழியின் பழஞ்சிறப்புக்கு எட்டுணையும் ஒவ்வாததாயிருக்கின்றது. ஆதலால், தமது பழம்பெருஞ்சிறப்பினைச் சிறிதும் உணர்ந்து பாராது, அயலவரது புதுச்சிறப்பினைக்கண்டு மயங்கி அவர்வழிப்படுவதில் தலைகால் தெரியாமற் றடுமாறிநிற்கும் நம் இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்மக்கள், தமது தாய்மொழியாகிய தமிழுக்குப் பண்டுதொட்டுள்ள [illegible] ஆய்ந்தோய்ந்துபார்த்துத் தக்கதுசெய்யக் கடவராக!

210483

இந்தியர் தாய்மொழி கல்லாதவர்

முன்னமே காட்டியபடி இத்தென்னாடு எங்கணுந் தமிழ்மொழி பேசும் மாந்தர்களே பெரும்பாலும் நிரம்பியிருக்கின்றனர். இவர்கள் எல்லாருந் தாம் பிறந்தநாள் தொட்டுத் தமிழைப்பேசித் தமிழிலேயே வாழ்க்கை செலுத்துகின்றவர்களாய் இருந்தாலுந், தமிழைப் பிழையின்றி எழுதவோ, தமிழிலுள்ள அளவற்ற நூல்களிற் சிலவற்றையாவது கற்றுத்தெளியவோ தெரியாதவர்கள்; தமது தாய்மொழியாயிற்றே என நினைந்து அதன்பொருட்டாகவாவது அதனைக் கற்கும் விருப்பமேனும் அவர்க்கு உளதோவென்றால் அதுதானுந் தினையளவும் இல்லை. கோடிக்கணக்கான இத்தமிழ்மக்களுள் ஆயிரவரில் ஒருவர்க்குக்கூடத் தமதுபெயரை எழுதிக் கையெழுத்துச்செய்யத் தெரியாதென்றால், கல்வியறிவில்லா இவ்வேழைமக்களின் இரங்கத்தக்க இன்னாநிலையைப்பற்றி வேறு சொல்லவேண்டுவது யாது உளது?

ஆங்கில அரசு இந்நாட்டுக்குவந்தபின், ஆங்கிலமொழி கற்பிக்கும் பள்ளிக்கூடங்களுங் கல்லூரிகளும் இத்தென்னாடு வடநாடு எங்கணும் ஆயிரக்கணக்காகத் திறப்பிக்கப்பட்டு, ஆங்கிலமும் அதனுடன் சேர்த்துத் தமிழ் முதலான அவ்வத்தேயமொழிகளும் நம் இந்துமக்கட்குக் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆயினும், பொருள் வருவாய்க்குந் தற்பெருமைவாழ்க்கைக்குங் கருவியாய் இருத்தல்பற்றி, ஆங்கிலமொழியைப் பெருந்தொகையினரான நம்மக்கள் பெரும்பொருட் செலவுசெய்து விரும்பிக்கற்பதுபோல, ஆங்கிலத்துடன் சேர்த்து ஒருநாளில் ஒருசிறிதுநேரமே கற்பிக்கப்படுந் தமிழ்முதலான நாட்டுமொழிகளை விரும்பிக்கற்பார் ஒருசிலரையேனும் எங்குங்காண்கிலேம். அதனால், ஆங்கிலப்பள்ளிக்கூடங்கள் கல்லூரிகளிற் கற்றுத் தேறிவரும் மாணாக்கர்கள் தமிழ்முதலான நாட்டுமொழிகளிற் பிழையின்றி எழுதவும் பேசவும் வன்மையில்லாதவர்களாகவும், நாட்டுமொழிகளில் உள்ள நூல்களிற் சிறந்த பயிற்சியில்லாதவர்களாகவும், அதனால், தாம் ஆங்கிலத்திற் கற்றறிந்த அரியநூற்பொருள்களை ஆங்கிலந்தெரியாத தம் இனத்தார்க்குந் தம்நாட்டார்க்கும் எடுத்துச்சொல்லமாட்டாதவர்களாகவுந் தம் வயிறுகழுவும் வெற்றுயிர் வாழ்க்கையிலேயே வாணாட் கழித்து வருகின்றனர். ஆகவே, ஆங்கிலக் கல்விக்கழகங்களிற் கல்விபயின்று வெளிவரும் நம் இந்தியமக்களிற் பெரும்பாலார் பொருள்வருவாய்க்கு வேண்டுமளவு சிறிது ஆங்கிலம் பயின்றவராயும், அதனோடுசேர்த்துச் சிறிதே கற்பிக்கப்பட்ட தமிழ்முதலான மொழிகளைத் தப்புந் தவறுமாய்ப் பேச எழுதத் தெரிந்தவராயும் வெறும் போலிவாழ்க்கையிற் சில்லாண்டுகளே உயிர்வாழ்ந் தொழிதலால், இந்நாட்டின்கட் பெருந்தொகையினராய் வெற்றுயிர்வாழ்க்கை செலுத்துங் கல்லாமாந்தர்க்கும்,

தமிழ்முதலான நாட்டுமொழிகளை வருந்திக்கற்றும் வறியராய்க் கார்த்திகைப்பிறைபோல் ஆங்காங்குச் சிதறிச் சிற்சிலராய்க் காலங்கழிக்குந் தாய்மொழி கற்ற மாந்தர்க்கும் ஆங்கிலங்கற்றவரால் மிகுதியான பயன் ஏதும் விளைகின்றிலது. இங்ஙனமாகத், தமிழ்முதலிய தாய்மொழிப் பயிற்சிக்கென்று தனிப்பள்ளிக்கூடங்களுந் தனிக்கல்லூரிகளும் இல்லாமையாற், பொருள்வருவாய் ஒன்றனையே கருதி நாடெங்குமுள்ள ஆங்கிலக் கல்விக்கழகங்களில் ஆங்கிலத்தையே விரும்பிக்கற்று, அதனுடன் சேர்த்துப்பயின்ற தாய்மொழிப்பயிற்சியில் விருப்பமுந்தேர்ச்சியும் இல்லாமல், அவையில்லாமையால் தம் நாட்டவரைக் கல்வியறிவில் மேலேற்றும் எண்ணமுஞ் சிறிதுமேயில்லாதார் தொகையே பெருகிவரும் இந்நாளில், இத்தமிழ்நாட்டிலும், பிறமொழிபேசும் பிறநாடுகளிலும் அயல்மொழியான இந்திமொழிப் பயிற்சியை நுழைத்தால் அதனாற் பயன்விளையுமோ என்பதனை அறிஞர்கள் ஆழ்ந்தாராய்ந்து பார்த்தல்வேண்டும்.

ஆங்கிலம்போல் இந்தியும் அயல்மொழியே

இப்போது, அயல்மொழியான ஆங்கிலத்தைக் கற்றார் தொகை இந்நாட்டில் மிகுதியாயிருந்தும், அவரால் இந்நாட்டுக் கல்லாமாந்தர்க்குந் தாய்மொழி கற்றார் சிலர்க்கும் ஏதொரு பெரும்பயனும் விளையாதிருக்க, ஆங்கிலத்தையொப்பவே அயல்மொழியான இந்தியைமட்டும் இனி நம்மவரிற்சிலர் கற்றுவந்தாற் பெருங்கூட்டத்தினரான நம் ஏழைமக்கட்கு அவரால் நன்மை உண்டாகிவிடுமோ? ஆங்கிலங்கற்றவர் அம்மொழியைப்பேசினால் அதன்பொருளை யறியாமல் நம் ஏழைமக்கள் திகைத்து விழிப்பதுபோலவே, இந்திமொழியைக் கற்றவர் நம்மக்களிடையே இந்தியிற் பேசினால் அவர் அதன்பொருளை யறியாமல் திகைத்து விழிப்பரென்பதை நாஞ் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? ஆகவே, இவ்விந்தியதேயத்திற் பலநாடுகளிற் பலவேறுமொழிகளைப் பேசுவாரான பலவேறுமக்கட் குழுவினர்க்கும் உண்மையாகவே நன்மைசெய்யும் எண்ணமும் நன்முயற்சியும் உடைய தொண்டர்கள் இருந்தால், அவர் அவ்வந்நாட்டினருந் தாந்தாம் பேசுந் தாய்மொழியையே நன்குபயின்று அதன்வாயிலாக இம்மை மறுமை வாழ்க்கைக்குரிய பல துறைகளிலும் நல்லறிவுபெற்று முன்னேற்றம் அடையும்படி உதவிசெய்தல்வேண்டும். இங்ஙனஞ்செய்வதைவிட்டுத், தந் தாய்மொழியையே கல்லாத பேதைகளாய் வறுமையில் வருந்திக் காலங்கழிக்கும் நம் எளியமக்களுக்கு, அவர் சிறிதும்அறியாத இந்திமொழியைக் கட்டாயப் பயிற்சியாக வைக்கப் பெரிது முயல்வது, உமிக்குற்றிக் கைசலிப்பதாய் முடியுமேயல்லாது, அதனால் ஒருசிறுபயன்றானும் விளையமாட்டாது.

அற்றன்று, இவ்விந்தியதேயத்தின் பற்பலநாடுகளிலும் உயிர்வாழும் மாந்தர்கள் பற்பலமொழிகளைப் பேசுவாராய் இருத்தலின், இந்நாட்டவரெல்லாரும் ஒரு பொதுநன்மையின் பொருட்டு ஒருங்கு கூடிப் பேசவேண்டிய காலங்களில் இந்தியை அவரெல்லாரும் பொதுமொழியாய்க் கையாளுதலே நன்று; ஏனென்றால், இத்தென்னாட்டவரைவிட வடநாட்டவர் தொகையே மிகுதியாயுள்ளது; அவ்வாறு மிகுதியாயுள்ள வடநாட்டவரிற் பெரும்பாலார் இந்திமொழியையே பேசுதலின், அவரோடொப்பத் தென்னாட்டவரனைவரும் இந்திமொழியைக் கற்றுப் பேசுதலே நன்மைக்கிடமாகுமென்று தேயத்தொண்டர் சிலர் கூறுகின்றனர். இவரது கூற்றுப் பொருந்தாதென்பது காட்டுவாம்.

இந்தி பொதுமொழி யன்று

இந்திமொழியானது வடநாட்டவரெல்லாராலும் பொதுமொழியாக வைத்துப் பேசப்படுகின்றதென்பது உண்மை யாகாது. ஏனென்றால், அது வடக்கே பற்பல நாடுகளிற் பற்பல மாறுதல்களொடு பேசப்படுகின்றதே யல்லாமல், அஃதெங்கும் ஒரேவகையாகப் பேசப்படவில்லை. அங்கே ஒரு நாட்டவர் பேசும் இந்தியை, அதற்கடுத்த நாட்டிலுள்ளார் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாதவராயிருக்கின்றனர். இங்ஙனம் பல்வகை மாறுதல்களுடன் பேசப்படும் இந்தி மொழியை ஆராய்ச்சி செய்த ஆசிரியர்கள் அதனை 'மேல்நாட்டு இந்தி,' 'கீழ்நாட்டு இந்தி,' 'பிகாரி' என்னும் மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகவும், அப்பெரும் பிரிவுகளினுள்ளே இன்னும் பல சிறு பிரிவுகளாகவும் பகுத்திருக்கின்றனர். கங்கையாற்றுக்கு மேற்கே பஞ்சாப்பின் தென்கிழக்கில் மேட்டுப் பாங்கான ஊர்களிற் பேசப்படுவது 'பாங்காரு' எனவும், வடமதுரையிலும் அதனைச் சூழ்ந்த இடங்களிலும் பேசப்படுவது 'பிரஜ் பாஷா' எனவும், கங்கைக்கும் யமுனை யாற்றுக்கும் இடையேயுள்ள நாடுகளின் தெற்கிற் பேசப்படுவது 'கனோஜ்' எனவும், பந்தல்கண்டிலும் நருமதை யாற்றை யடுத்த இடங்களிலும் பேசப்படுவது 'பந்தேலி' எனவுந், தில்லி நகரத்திலும் அதனைச் சூழ்ந்த ஊர்களிலும் பேசப்படுவது 'உருது' எனவும் வழங்கப் படுகின்றன. இவ்வாறு இந்தியாவின் வடமேற் பகுதிகளிற் பேசப்படும் இவ்வைந்து மொழிகளும் 'மேல்நாட்டு இந்தி' என்னும் பெரும் பிரிவில் அடங்குவன வாகும்.

இனிக், 'கீழ்நாட்டு இந்தி' என்னும் பெரும் பிரிவில் அடங்குவன: 'அவதி,' 'பகேலி,' 'சத்தீஸ்கரி' என்னும் மொழிகளாகும். இம்மூன்று மொழிகளுள்ளும் 'அவதி' என்பதே முதன்மையுடையதாய் அயோத்தி நாட்டின்கண் வழங்குகின்றது.

இனிப், 'பிகாரி' என்னும் பெரும் பிரிவில் அடங்குவன: மைதிலி,' 'போஜ்புரி,' 'மகதி' என்னும் மொழிகளாகும். இம் மூன்ற

னுள் முதன்மை வாய்ந்தது, கங்கை யாற்றின் வடக்கே மிதிலை நாட்டில் வழங்கும் ‘மைதிலி’ என்னும் மொழியேயாகும். இப்போது இந்தி மொழி நூல்களென வழங்கப்படுவன வெல்லாம் இந்த மைதிலி மொழியிலேதான் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் இந்திமொழியின் பிரிவுகளாக ஆங்காங்கு வடநாட்டின்கட் பேசப்படுஞ் சிறு சிறு மொழிகள் மேலும் பற்பல உள. இவ்வாறு இந்திமொழியின் பல பிரிவுகளாக வழங்கும் பற்பல மொழிகளைப் பேசும் பற்பல நாடுகளில் உள்ளாரும், ஒரு நாட்டவர் மொழியை மற்ற நாட்டவர் அறியாராய் உயிர் வாழ்ந்து வருதலின், இந்தி அவரெல்லார்க்குந் தெரிந்த பொதுமொழி என்றுரைப்பாருரை எங்ஙனம் பொருந்தும்? எங்ஙனம் உண்மையாகும்? இங்ஙனம் பற்பல நாடுகளிற் பற்பல மாறுதல்களுடன் வழங்கும் பலவேறு இந்தி மொழிகளில் எதனை இத் தென்னாட்டவர் கற்றுத் தேர்வது? எதனை இவர் கற்றாலும் அதனுதவிகொண்டு இவர் வடநாட்டவ ரெல்லாரோடும் பேசுதல் இயலுமா? இயலாதே. மேற்குறித்த இந்திமொழிகளே யன்றிச், ‘சிந்தி,’ ‘லந்தி,’ ‘பஞ்சாபி,’ ‘குஜராத்தி,’ ‘ராஜபுதானி,’ ‘குமோனி,’ ‘கடுவாலி,’ ‘நேபாலி,’ ‘உரியா,’ ‘பங்காளி,’ ‘மராட்டி,’ ‘சினு,’ ‘காஸ்மீரி,’ ‘கோகிஸ்தானி,’ ‘சித்ராலி,’ ‘திராகி,’ ‘பஷை,’ ‘கலாஷா,’ ‘கவர்படி’ முதலான இன்னும் எத்தனையோ பலமொழிகளும் வடக்கே பற்பல நாட்டின்கணுள்ள பற்பல மாந்தர்களாலும் பேசப்பட்டு வருகின்றன. இம்மக்கட் பெருங் கூட்டத்துடனெல்லாம், இந்தி மொழியில் ஒன்றை மட்டுந்தெரிந்த தென்னாட்டவர் உரையாடி அளவளாவுதல் கூடுமோ? சிறிதுங் கூடாதே. வடநாட்டவரிலேயே இந்தி மொழியை அறியாமற் பலதிறப்பட்ட பன்மொழிகளை வழங்கும் மக்கட் கூட்டம் பலவாயிருக்க, இத்தென்னாட்டவர்மட்டும் இந்தி மொழியைக் கற்றுப் பேசுதலால் யாதுபயன் விளைந்திடக்கூடும்? இவ்வியல்புகளை யெல்லாம் நடுநின்று எண்ணிப் பார்க்க வல்ல அறிஞர்க்கு, இத் தென்னாட்டவர்கள் தமக்கு எவ்வகையிலும் பயன்படாததுந் தெரியாததுமான இந்தி மொழிகளில் ஒன்றை வருந்திக் கற்றலால் வீண்காலக்கழிவும் வீண்உழைப்பும் வீண்செலவும் உண்டாகுமே யல்லாமல் வேறேதொரு நன்மையும் உண்டாகாதென்பது நன்கு விளங்கும்.

இனி, இத்தென்னாடு முழுதும், இலங்கை, பர்மா, மலாய்நாடு, தென்னாப்பிரிக்கா முதலான அயல் நாடுகளிலும் பெருந்தொகையினராய் இருக்குந் தமிழ்மக்கள் எல்லாரும் பேசுந் தமிழ்மொழி ஒரே தன்மையினதாய், இந்நாட்டவரெல்லாரும் ஒருவரோடொருவர் உரையாடி அளவளாவுதற்கிசைந்த ஒரே நிலையினதாய் வழங்காநிற்க, வடநாட்டின்கட் பேசப்படும் இந்தி, உருது முதலான மொழிகளும் அவற்

றின் உட்பிரிவான பல சிறு சிறு மொழிகளும் பலப்பல மாறுதல்கள் வாய்ந்தனவாய், ஒருவர் பேசுவது மற்றொருவர்க்குப் புலனாகாதபடி திரிபுற்றுக் கிடப்பது எனென்றால், அவ்விருவேறியல்புகளையுஞ் சிறிது விளக்குவாம்.

தமிழ்மொழி பேசுந் தமிழ்மக்கள் விந்திய மலைக்குத் தெற்கேயுள்ள இத்தென்னாட்டிலும், இதற்குந் தெற்கே யிருந்து பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னே கடலுள் அமிழ்ந்திப்போன குமரிநாட்டிலும் நாகரிகத்திற் சிறந்தோங்கிய வாழ்க்கையில் இருந்தவர்கள். இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னேதொட்டுத் தமிழ்மொழியை நன்கு கற்ற ஆசிரியர்கள் முதுகுருகு, முதுநாரை, களரியாவிரை, பெரும் பரிபாடல், தொல்காப்பியம், பெருங்கலித்தொகை, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலை, முத்தொள்ளாயிரம், நற்றிணை, நெடுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை, சிற்றிசை, பேரிசை, பதிற்றுப்பத்து, எழுபதுபரிபாடல், குறுங்கலி, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருவாசகம், திருக்கோவையார், சீவகசிந்தாமணி, திருத்தொண்டர் புராணம், சிவஞான போதம் முதலான அரும்பெருந் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வீட்டு நூல்களும், அவை தமக்குச் சொற்பொருள் நுட்பமுஞ் சுவையும் மலிந்த சிற்றுரை பேருரைகளும் இயற்றித், தமிழை மாறா நாகரிக இளமை வளத்தில் இன்றுகாறும் இனிது வழங்கச் செய்து வருதலால், அதனை வழங்குந் தமிழ் மக்களெல்லாரும் ஒருவர் ஒருவர்க்கு நெடுந்தொலைவில் இருப்பினும் அதனாற் பேசியும் எழுதியும் அளவளாவி ஓரிடத்திலுள்ள ஒரே மக்களினம்போல் உயிர் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இந்திமொழி வரலாறு

மற்று, இந்தி, உருது முதலான வடநாட்டு மொழிகளோ தமிழைப்போற் பழமையானவைகள் அல்ல; மகமதிய மதத்தவரான மொகலாய அரசர்கள் வடநாட்டின்மேற் படையெடுத்துப் போந்து, ‘தில்லிப்’பட்டினத்தைத் தலைநகராய்க் கைக்கொண்டு, அதன்கண், அரசு வீற்றிருக்கத்துவங்கிய பின்னரே அம்மொழிகள் தோன்றியனவாகும். ‘மகமது கோரி’ என்னுந் துலுக்க மன்னன் வடநாட்டின்மேற் படையெடுத்துப் போந்து இந்திய அரசர்களை வென்று அதனைக் கைக்கொண்டது கி. பி. 1175-ஆம் ஆண்டின் கண்ணதாகும்; அதாவது இற்றைக்கு 762 ஆண்டுகட்கு முன்னதாகும். அதுமுதல் துலுக்க மன்னரது ஆட்சியானது நாளுக்குநாள் வேரூன்றி வரலாயிற்று. கடைசியாக ‘மகமது பின் துகலாக்கு’ என்னும் மன்னனால் கி. பி. 1340-ஆம் ஆண்டில் துலுக்க அரசு தில்லிநகரில் நிலைபெற்றது. அக்காலத்தில் தில்லி

நகரிலும், அதனைச்சூழ்ந்த இடங்களிலும் பிராகிருதச் சிதைவான ஒரு மொழி வழங்கிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது அது வெறும் பேச்சு வழக்கில் மட்டும் இருந்ததல்லாமல், நூல்வழக்கிற் சிறிதும் இல்லை. ஏனென்றால், அது நாகரிகமில்லா மக்களாற் பேசப்பட்டுப் பலப்பல மாறுதல்கள் அடைந்த வண்ணமாய் நடைபெற்று வந்ததனாலும், அறிவுடையோர் தோன்றி அம்மொழியைச் சீர்திருத்தி இலக்கண இலக்கிய நூல்களியற்றி எழுத்து வடிவில் அதனை நிலைப்படுத்தி வையாததனாலும் அதற்கு அந்நாளில் நூல்வழக்கு இலதாயிற்று. தில்லியில் துலுக்கரசு நிலைபெற்றபின், அவர் கொணர்ந்த அராபிமொழி பாரசிக மொழிச் சொற்கள் அம்மொழியின்கண் ஏராளமாய்க் கலக்கப்பெற்று, அவரால் அஃது 'உருது' எனவும் பெயர்பெறலாயிற்று. 'உருது' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் பாசறை, பாடி அல்லது படைவீடு என்பதேயாகும். எனவே, துலுக்கமன்னர் தாங்கைக்கொண்ட நகரையடுத்து முன்னமே பேசப்பட்டுவந்த பிராகிருதச் சிதைவான ஒரு மொழியில், தாங் கொணர்ந்த அராபிச் சொற்கள் பாரசிகச் சொற்களையும் மிகக் கலந்து தமது பாசறையிருப்பின்கட் பேசிய கலவைமொழியே அவரது காலந்தொட்டு 'உருது' மொழியெனப் பெயர் பெற்று நடைபெறலாயிற்று. இதனால் 'உருது' என்பது துலுக்கமன்னரது படைவீட்டு மொழியாய் முதன்முதற் றோன்றி நடைபெற்ற வரலாறு நன்குவிளங்காநிற்கும்.

அதன் பின், நூல்வழக்குடையதாய் இஞ்ஞான்று வழங்கும் இந்திமொழியானது 'லல்லுஜிலால்' என்பவரால் உருது மொழியினின்றும் பிரித்துச் சீர்திருத்தஞ் செய்யப்பட்டதொன்றாகும். இதற்கு முன் உள்ளதான பிராகிருதஞ் சிதைவுமொழியிற் கலந்த பாரசிக அராபிச்சொற்களை அறவே யொழித்துச், சமஸ்கிருத மொழிச்சொற்களை மிகுதியாய் எடுத்துச்சேர்த்து அவர் இந்தி மொழியைப் புதிதாய் உண்டாக்கினார். இங்ஙனம் அவரால் ஆக்கப்பட்ட இந்திமொழிக்கும், இதற்கு முன்னே தொட்டு நாகரிகமில்லா வடநாட்டு மக்களால் ஆங்காங்குப் பேசப்படும் பிராகிருதச் சிதைவான இந்திமொழிக்கும் வேறுபாடு மிகுதியாய் இருக்கின்றது; அதற்குக் காரணம் என்னென்றால், முன்னையது வடசொற் கலப்பு நிரம்ப உடையதாயிருத்தலும், பின்னையது அஃதின்றிப் பிராகிருத மொழிகளின் சிதைவாயிருத்தலுமேயாமென்பதனை நன்கு நினைவிற் பதித்தல்வேண்டும். ஆகவே, வடசொற் கலப்பினால் ஆக்கப்பட்டுச் சிறிது காலமாக இப்போது நூல்வழக்கிற் கொணரப்பட்டிருக்கும் இந்தி மொழியை நம்தென்னாட்டவர் கற்றுத் தெரிந்து கொள்வதனால், இவர்கள் வடநாட்டவரெல்லா

ருடனும் பேசி அளவளாவி விடக்கூடும் என்று சிலர் மடிகட்டி நின்று கூறுவது நம்மனோரை ஏமாற்றும் பொய்யுரையேயாம்.

இந்தி மொழிநூல்கள்

இனி, மேற்காட்டிய கலவைப் புதுமொழியான இந்தியில் நூல்கள் உண்டான வரலாற்றைச் சிறிது விளக்குவாம். கி. பி. 1400-ஆம் ஆண்டுமுதல் 1470-ஆம் ஆண்டு வரையில், அதாவது இற்றைக்கு 467 ஆண்டுகளுக்கு முன்,னிருந்த 'இராமானந்தர்' எனப்பெயரிய ஒரு துறவி, இராமனையே முழுமுதற் கடவுளாக வைத்து வழிபடல் வேண்டுமென வற்புறுத்திச் சொல்லி வடநாட்டின்கட் பல இடங்களிலும் இராம வணக்கத்தைப் பரவச்செய்து வந்தார்; கல்வியறிவில்லா வடநாட்டுப் பொதுமக்கட்கு, இராமன் தன் தந்தையின் கட்டளையால் அரசு துறந்து கானகம் ஏகி, அங்குந் தன் மனையாளைப் பறிகொடுத்து அடைந்த துயரக் கதை மிக்கதொரு மனவுருக்கத்தையுண்டாக்கி, அவரையெல்லாம் எளிதிலே இராம வணக்கத்தின்பாற் படுப்பித்தது. இராமானந்தர் இராமன்மேற் பாடிய பாடல்கள்தாம் முதன்முதல் இந்தி மொழியில் உண்டானவை; அதனால் அவருடைய பாடல்கள் அடங்கிய இந்திமொழிநூல் 'ஆதிகிரந்தம்' என வழங்கப்படுகின்றது.

இனி, இராமானந்தர்க்குப்பின், அவர் தம்மாணாக்கருள் ஒருவரான 'கபீர்தாசர்' என்பவர் இற்றைக்கு 430 ஆண்டுகளுக்குமுன் காசிநகரில் தோன்றினார். நெசவுதொழில்செய்யும் ஒருமகமதிய குடும்பத்தில் இவர் பிறந்தவரென ஒருசாராரும், ஒரு பார்ப்பனக்கைம்பெண்ணுக்கு இவர் பிள்ளையாய்ப்பிறந்து அவளாற் கைவிடப்பட்டுப் பிறகு 'நீரு' எனப் பெயரிய ஒரு மகமதிய நெசவுகாரரால் இவர் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டனரென மற்றொரு சாராருங் கூறுகின்றனர். இவருங், கடவுளை இராமன், அரி, கோவிந்தன், அல்லா என்னும் பெயர்களாற் பாடி வழுத்தினர். ஆனாலுங், கடவுள் பலபிறவிகள் (அவதாரங்கள்) எடுத்தாரெனக் கூறுவது அடாதென்றும், இறைவனைக் கல் செம்பு கட்டைவடிவில் வைத்து வணங்குதல் பெருங் குற்றமாகுமென்றும், இந்து சமயக் கிரியைகளுஞ் சடங்குகளும் பொருளற்ற புன்செயல்களாகுமென்றும் இவர் தம்முடைய பாடல்களில் மிகவுங் கடுமையாக மறுத்துப் பாடியிருக்கின்றார். இந்தி மொழியின் ஒருபிரிவான 'அவதி' மொழியில் இவருடைய பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தியின் மற்றொரு பிரிவான 'மைதிலி' மொழியைக் கற்பவர்கள், 'அவதி' மொழியிலிருக்குங் கபீர்தாசரின் பாடல்களை எளிதிலே அறிந்துகொள்ளல் இயலாது. தாம் இயற்றிய 'விப்ரமதீசி' என்னுஞ் செய்யுள்நூலிற் கபீர்தாசர் பார்ப்பனருடைய கொள்கைகளை மிகுகடுமையுடன் தாக்கி

மறுத்திருக்கின்றார். கபீர்தாசர் இந்திமொழியில் இயற்றிய செய்யுள் நூல்கள் பற்பல. இவர் இறந்தபின், இவர்தம் மாணாக்கர் இயற்றிய நூல்களும் இவரது பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன. கபீர்தாசருடைய பாடல்கள் இந்தி மொழியில் உண்டான பிறகுதான், அதாவது சென்ற நானூறு ஆண்டுகளாகத்தாம் இந்திமொழியின் ஒரு பிரிவுக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டாயிற்று.

இனிக், கபீர்தாசருக்குப் பின், அவர்தம் மாணாக்கரான 'நாணக்' என்பவர் 'சிக்கிய மதத்தைப்' பஞ்சாபு தேயத்தில் உண்டாக்கினர். இவருடைய பாடல்கள், பஞ்சாபியும் இந்தியுங் கலந்த ஒரு கலப்பு மொழியிற் பாடப்பட்டிருத்தலால், இந்தியைப் பயிலும் நம் நாட்டவர் இவருடைய பாடல்களையும் எளிதிலே அறிந்து கொள்ளல் இயலாது.

இனி, இற்றைக்கு 480 ஆண்டுகளுக்குமுன், தர்பங்கா மாகாணத்தின் கண்ணதான 'பிசபி' என்னும் ஊரில் 'வித்யாபதி தாகூர்' என்னும் பெயர்பூண்ட வைணவர் ஒருவர் தோன்றிக், கிருஷ்ண மதத்தை உண்டாக்கி, அதனை வடகீழ் நாடுகளில் மிகவும் பரவச்செய்தனர். இந்திமொழியின் மற்றொருபிரிவான 'மைதிலி' மொழியில் இவர், கண்ணனுக்கும் அவன் காதலி இராதைக்கும் இடையேநிகழ்ந்த காதல் நிகழ்ச்சிகளை விரித்துப் பல பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றார். இப்பாடல்களையே பின்னர்ப் 'பங்காளி' மொழியிற் 'சைதன்யர்' என்பார் மொழிபெயர்த்து, அவற்றை வங்காள தேயமெங்கும் பரவவைத்தனர். இதுகொண்டு, இந்திமொழி வங்காளதேயத்திலுள்ளார்க்குள் வழங்காமை அறியப்படுகின்றதன்றோ? வடநாட்டிற் பெரும்பரப்பினதான வங்காள தேயத்தார்க்கே தெரியாததான இந்திமொழியைத் தென்னாட்டிலுள்ளவர்கள் பயின்றாலும், இவர்கள் வங்காள மக்களுடன் அதிற்பேசி உறவாட முடியாதன்றோ?

இன்னும் இங்ஙனமே கபீர்தாசர் காலம்முதல், அதாவது சென்ற 500 ஆண்டுகளாக வடநாட்டின்கட் டோன்றி, இராமகிருஷ்ண வணக்கங்களை இந்தியின் உட்பிரிவான சில மொழிகளில் உயர்த்துப் பாடி அவற்றைவடநாடுகளிற் பரவச்செய்த இந்திமொழிப் புலவர்களின் வரலாறுகளை யெல்லால் எடுத்துரைக்கப் புகுந்தால் இக்கட்டுரை மிக விரியும். ஆதலால், இதுவரையிற் கூறியதுகொண்டு, இந்தி மொழியானது 500 ஆண்டுகளுக்கு முன் நூல்வழக்கில்லாமற், கல்வியறிவில்லா வடநாட்டு மக்களால் அந்நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் பலவாறு திரித்துப் பேசப்பட்டு, ஒருபாலார் பேசும் மொழி மற்றொரு பாலார்க்குத் தெரியாத வண்ணம் வழங்கினமையால், அஃது இஞ்ஞான்றுங்கூடப் பற்பல மொழிகளாகவே பிரிந்து வழங்குகின்றதென்பதும், அதனால் இந்தியை வடநாட்டவர் எல்லார்க்கும் பொதுமொழி யெனக் கூறுவா

ருரை மெய்யாகாதென்பதும், ஆகவே இத்தென்னாட்டவர் இந்தியைப் பயிலுதலால் அதனுதவிகொண்டு வடநாட்டவரெல்லாரோடும் உரையாடி உறவாடல் இயலாதென்பதும் நன்கு விளங்காநிற்கும்.

அஃதுண்மையேயாயினுங், கபீர்தாசர் முதலான புலவர்கள் பாடியிருக்கும் பாடல்களைப் படித்து இன்புறுதற்காவது, இந்திமொழிப் பயிற்சி உதவி செய்யுமன்றோவெனின்; தமிழ்மொழியிலுள்ள பழைய இலக்கியங்களைப் பயின்றறியாதார்க்கு, இந்திமொழிப்புலவர்கள் பாடிய பாட்டுகள் இனிக்குமேனுங், கலித்தொகை, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருவாசகம், திருக்கோவையார், தேவாரம், பெரியபுராணம், சிவஞானபோதம் முதலிய ஒப்புயர்வில்லா நூல்களைப் பயின்று அவற்றின் அமிழ்தன்ன சுவையில் ஊறப்பெற்ற மெய்யறிவினர்க்கு, அவ்விந்திமொழிப்பாட்டுகள் இனியா. மேலும், வடநாட்டு இந்தி முதலான மொழிகளின் பாடல்களிற் பெரும்பாலன, நம்போற் பல பிறவிகள் எடுத்துழன்று இறந்துபோன சிற்றரசர்களான இராமன், கிருஷ்ணன், பலராமன், வசுதேவன் முதலானவர்களைக் கடவுளாகவைத்து உயர்த்துப்பாடியிருத்தலால், அவை பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற்கடவுளாகிய எல்லாம்வல்ல சிவத்தை மக்கள் அறிந்து வழிபட்டுத் தமது பிறவியைத் தூய்மை செய்து உய்தற் குதவி செய்யாமையோடு, அவை உண்மைச் சிவவழிபாட்டை அவர் அடையவொட்டாமலுந் தடைசெய்து மக்கட்பிறவியைப் பாழாக்குகின்றன. மற்று, மேற்காட்டிய தமிழ்நூல்களோ மெய்யான ஒருதெய்வம் சிவமேயாதலை விளங்கத்தெருட்டி மக்களுக்கு மெய்யறிவையும் மெய்யன்பையும் ஊட்டி, அவர் இம்மையிலும் மறுமையிலும் அழியாப்பேரின்பத்திற் றிளைத்திருக்குமாறு செய்து, அவரது பிறவியைப் புனிதமாக்குந் திறத்தன. அதுவல்லாமலும், இந்திமுதலான வடநாட்டுமொழிகள், தமிழைப்போற் பழையன அல்லாமையாலும்; அவற்றை வழங்கும் மக்கள், பழமைதொட்டு நாகரிகவாழ்க்கையில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்களைப்போல், நாகரிக வாழ்வு வாயாதவர்களாகையாலும்; சென்ற 400 அல்லது 500 ஆண்டுகளாகத் தோன்றிய வடநாட்டுப்புலவர்கள் பலரும், பண்டுதொட்டுத் தனித்த பேரறிவுவாய்ந்த தமிழ்ப்பெரும்புலவர் போலாது, சமஸ்கிருதபுராணப் பொய்க்கதைகளை நம்பி அவற்றின் வழிச்சென்ற மயக்க வறிவினராகையாலும்; உயிர்க்கொலை, ஊன்உணவு, கட்குடி, பல சிறுதெய்வணக்கம், பலசாதிவேற்றுமை முதலான பொல்லா ஒழுக்கங்களை அகத்தடக்கிய ஆரிய நூல்நெறிகளைத் தழுவிய வடவர், அவற்றை விலக்கி அருளொழுக்கத்தையும் ஒரே முழுமுதற்கடவுள் வணக்கத்தையும் வற்புறுத்தும் அருந்தமிழ் நூல்நெறிகளைத் தழுவாமையாலும்;

அவருடைய மொழிகளையும் அவற்றின்கட் புதிதுதோன்றிய நூல்களையும் நந்தமிழ்மக்கள் பயிலுதலால், இவர்கள் எதொருநலனும் எய்தார் என்பது திண்ணம்.

இனி, இந்திமொழிகள் நாலுகோடி மக்களாற் பேசப்படுதலாகிய தொகை மிகுதியை வற்புறுத்திக் காட்டுவார்க்கு, வங்காளமொழி ஐந்து கோடிமக்களாலுந், தமிழுந்தமிழோடினமான மொழிகளும் ஆறுகோடி மக்களாலும் பேசப்படும் பெருந்தொகை எடுத்துக்காட்டப்படும். இந்தியைப் பொதுமொழியாக்கல்வேண்டுமென்று ஒருசாரார் கூறுவரேல், அதனினும் பெருந்தொகையினரான மக்களாற் பேசப்படும் 'வங்காள மொழி'யைப் பொதுமொழியாக்கல்வேண்டுமென்று வங்காளரும், இவ்விந்தியநாட்டின் நால் எல்லைவரையிலும் பரவியிருக்குந் திராவிடமக்கள் எல்லார்க்கும் முதன்மொழியாவதும், இந்தியாவின் மட்டுமேயன்றி இலங்கை, பர்மா, மலாய்நாடு, தென் ஆப்பிரிக்கா முதலான நாடுகளிற் குடியேறி வாணிகவாழ்க்கையிற் சிறந்தாராயிருக்குந் தமிழ்மக்கள் அனைவராலும் வழங்கப்படுவதும் ஆன தமிழையே பொதுமொழியாகப் பயிலல்வேண்டுமென நந்தமிழ்மக்களும் வலியுறுத்துவரல்லரோ?

தமிழைப் பொதுமொழியாக்குதலின் நன்மை

இனி, இவ்விந்திய நாட்டுக்கு மிகப்பழைய மொழிகளாய், அதாவது இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தொட்டுப் பயிலப்படுஞ் சிறந்த நாகரிகமொழிகளாய்த் திகழ்வன தமிழுஞ் சமஸ்கிருதமும் என்னும் இரண்டேயாம். இவையிரண்டனுட், சமஸ்கிருதம் பொதுமக்களாற் பேசப்படாமற் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே இறந்துபோயிற்று. மற்றுத், தமிழ்மொழியோ ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தொட்டு இயல் இசை நாடக இலக்கணங்களும், மக்கள் வாழ்க்கையின் பலதுறைகளிலும் அறிவை விளக்கி இன்பத்தையூட்டும் அரியபெரிய பல இயற்றமிழ் இலக்கிய நூல்களும் ஆயிரக்கணக்காக உடையதாய், இன்றுகாறும் பலகோடிமக்களாற் பேசவும் எழுதவும் பயிற்சிசெய்யவும் படும் உயிருடை நன்மொழியாய் உலவிவருகின்றது. தமிழிலுள்ள பழைய நூல்களெல்லாம் அருளொழுக்கத்தையும் ஒரே முழுமுதற்கடவுள் வணக்கத்தையும் அறிவுறுத்தி, உயிர்க்கொலை ஊனுணவு கட்குடி பலசிறுதெய்வவணக்கம் பலசாதிவேற்றுமை முதலான தீயவொழுக்கங்களைக் கடிந்துவிலக்குகின்றன. இத்தீய வினைகளைச் செய்யுமாறு ஏவிப் பொய்யும் புளுகும் புகலும் ஆரிய நூல்களைப்போல்வன பழந்தமிழில் ஒன்றுதானும் இல்லை; பிறந்து துன்புற்று இறந்தொழிந்த மக்களையெல்லாங் கடவுளாக்கி, அவர் செய்யாதவற்றைச் செய்தனவாகப் புனைந்துகட்டிப் பொய்யாய் உரைக்கும் வடமொழிப் புராணகதைகளைப்போல்வன பழந்தமிழில் ஒன்று

தானும் இல்லை. பழந்தமிழிலுள்ள நூல்களெல்லாம் உள்ளவற்றை உள்ளவாறே நுவல்வன; மக்கள் தம் மனமொழி மெய்களால் நினைப்பனவுஞ் சொல்வனவுஞ் செய்வனவுமெல்லாந் தூயனவாய் இருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவன; மக்கள் வாழ்க்கையானது அன்பையும் அறத்தையும் இரண்டுகண்களாக்கொண்டு, ஒருதெய்வ வழிபாடாகிய உயிருடன்கூடி உலவவேண்டுமென உயர்த்துக்கூறுவன. பிற்காலத்தில் வடசொற் கலப்பும் வடநூற் பொய்க்கொள்கைகளுங் கதைகளும் விரவிய மொழிபெயர்ப்புநூல்கள் தமிழில் அளவின்றிப் பெருகித் தமிழ்மக்களை அறியாமையிலும் பொய்யிலும் பலதீவினைகளிலும் படுப்பித்திருந்தாலும், விழுமிய பண்டைத் தமிழ்நூற்பயிற்சியுஞ் சைவசித்தாந்த மெய்யுணர்வுந் திரும்பப் பரவத்துவங்கியபின், ஆரியப்பொய்ந்நூல் வலி தேய்ந்துவருகின்றது. அதனுடன் மேல்நாட்டு வெள்ளைக்கார மெய்யறிவினரின் அரியபெரிய ஆராய்ச்சிகளும் ஆங்கில மொழிப்பயிற்சியின் வாயிலாக இவ்விந்தியநாடெங்கும் பரவிவருவதும், ஆரியநூற்பொய்ம்மை விரைந்துதேய்தற்குப் பெரிதுந் துணைசெய்து வருகின்றது. இவைகளையெல்லாம் நடுநின்று நோக்கவல்ல உண்மைத் தேயத்தொண்டர்கள் உளராயின், இவ்விந்திய நாட்டுக்கு மிகப்பழையமொழியாய் இருப்பதுடன், இன்றுகாறும் பலகோடி மக்களாற் பேசப்பட்டுவரும் உயிருடை மொழியாயும், இவ்விந்தியமக்களை எல்லாத் துறைகளிலும் மேலேற்றத்தக்க பல சீரிய நூல்களை உடையதாயும் உள்ள தமிழ்மொழியையே இவ்விந்தியதேயம் முழுமைக்கும் பொதுமொழியாக்க அவர் முன்வந்து முயலல் வேண்டும்.

மேலுந், தமிழ்மொழி வழங்குந் தமிழ்மக்கள் இத்தென்னாட்டின் மட்டுமேயன்றி நடுநாட்டின்கட் பங்களூர், மைசூர், சிகந்தராபாக்கம் முதலியவற்றிலும், மேற்கே புனா, வம்பாய் முதலிய இடங்களிலும், வடக்கே கற்கத்தா, காசி முதலான நகர்களிலுங், கிழக்கே காக்கிநாடா, நெல்லூர் முதலான ஊர்களிலும் பெருந்தொகையினராய்க் குடியேறியிருந்து வாணிகவாழ்க்கையிற் சிறந்துவாழ்கின்றனர். தமிழ்மக்கள் இவ்விந்தியதேயத்தின் மட்டுமேயன்றி, இதற்கு அப்பாலுள்ள எல்லாத்தேயங்களிலும் போய் வைகி வாழ்ந்து வருவதும் முன்னமேகாட்டினும். இங்ஙனம் எல்லாவகையாலுஞ் சிறந்த தமிழ்மொழி இவ்விந்தியநாடு முழுமைக்கும் பொதுமொழியாதற்குரிய நலங்கள் எல்லாம் வாய்ந்ததாயிருந்தும், அதனைப் பொதுமொழியாக்க முயலாமல், நானூறு ஐந்நூறு ஆண்டுகளாகவே தோன்றிப் பழைய சிறந்த நூற்செல்வமின்றி வறியனவாய்ப் பலவகைக் குறைபாடுகள் உடையனவாய்ப் பெரும்பாலும் நாகரிகமில்லா வடவர்களாற் பேசப்படும் 'இந்தி'

முதலான சிதைவுக் கலப்பு மொழிகளை இத்தேயத்திற்குப் பொது மொழியாக்க வேண்டுமென்று கூக்குரலிட்டு முயல்வோர் உண்மையான தொண்டர்களாவாரா வென்பதனை அறிவுடையோர் ஆழ்ந்து நினைத்துப் பார்த்தல் வேண்டும்.

தமிழ் அல்லாத மொழிகள் வறியன புதியன

இனித், தமிழ் அல்லாத மற்றைமொழிகள், தமிழுக்கு மிகப் பிற்பட்ட காலத்தே தோன்றித், தமக்கென இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் இல்லாமற், பாரசிகம் அராபி சமஸ்கிருதம் முதலான பழைய மொழிகளிலுள்ள புராணங்கள் காவியங்கள் அவற்றின் கதைகளையே மொழி பெயர்த் துரைப்பனவுந் தழுவிவுரைப்பனவுமாதலைச் சிறிது விளக்குவாம். இந்தியின் உட்பிரிவான சிலமொழிகளிற் றோன்றிய நூல்கள் இற்றைக்கு 500-ஆண்டுகளுக்குள் இயற்றப்பட்டனவாதலை மேலே விளக்கிக்காட்டினும்; அந்நூல்களிற் சிறந்தனவாக வடவராற் கொள்ளப்படுவன கபீர்தாசர் இராமன்மேற் பாடியபாடல்களும், இற்றைக்கு 314-ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த ‘துளசிதாசர்’ இயற்றிய ‘இராமசரித மானசம்’ என்பதுமாகும்.

இனி, ‘உருது’மொழி யென்பது சமஸ்கிருதக் கலப்பின்றி, மேற்கேயுள்ள பாரசிக அராபிமொழிச் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் மிகுதியுங் கலக்கப்பெற்றதாய், அம்மொழிப் புலவர்களின் போக்கைப் பின்பற்றி நடைபெறுவதாகும். இற்றைக்கு 157-ஆண்டுகளுக்குமுன் ‘ஔரங்கபாத்தி’லிருந்த ‘சௌதா’ என்னும் புலவரே முதன்முதல் உருதுமொழியிற் செய்யுள் நூல் இயற்றி, அதனைப் பலரும் பயிலும்படி செய்தவராவர். இவர் பாடிய செய்யுட்களிற் பல ‘நவாபு’ மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடுவனவாயும், வேறுபல மகமது முனிவரையும் அவர்தம் உறவினரையுஞ் சிறப்பித்துரைப்பனவாயும், மற்றும் பல தம்மால் உவர்க்கப்பட்டவைகளைப் பழித்துக்கூறுவனவாயும் இருக்கின்றன. இப்புலவர் காலம் முதற்கொண்டே, அதாவது இற்றைக்கு 180-ஆண்டுகளாகவே உருதுமொழி நூல்வழக்குடையதாகி நடைபெறும் வகை நினைவுகூரற்பாலதாகும்.

இனி, வடக்கே வங்காளத்திற் பெருந்தொகுதியினரான மக்களாற்பேசப்படுவதுஞ், சமஸ்கிருதச் சிதைவுகளான சொற்கள் மிகக் கலக்கப்பெற்றதுமான ‘வங்காள’ மொழி, நூல்வழக்குடையதாகத் துவங்கியது, இற்றைக்கு 400-ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த ‘காசிராம்’ என்னும் புலவர் வடமொழியிலுள்ள மகாபாரதத்தை வங்காளமொழியில் மொழிபெயர்த்துச் செய்த காலந்தொட்டேயாம். அவர்க்கு நெடுங்காலம் பின்னேதோன்றிய ‘ராஜாராம் மோகன்ராய்’ என்னும் அறிஞர் வங்காளமொழி யுரைநடையிற் பல சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல்களுஞ்

சீர்திருத்த நூல்களும் வரைந்துவெளிப்படுத்திய பின்னேதான் வங்காளமொழி பெருஞ்சிறப்படையலாயிற்று. ஆகவே, சென்ற 150-ஆண்டுகளாகத்தாம் வங்காளமொழி சீர்திருத்தமுற்றுச் சிறக்கலாயிற்றென்பதை உணர்தல்வேண்டும்.

இன்னும், மராட்டி, குஜராத்தி முதலான மொழிகள், பாகதச் சிதைவுஞ் சமஸ்கிருதச் சிதைவுமான சொற்கள் சொற்றொடர்கள் நிரம்பக்கலக்கப்பெற்றுச் சிறுதொகையினரான மக்களாற் பேசப்பட்டு வருகின்றன. கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த ‘நாமதேவ்’ என்பவர் தாம் முதன் முதல் மராட்டிமொழியிற் சில பதிகங்கள் இயற்றினவர். அவர்காலத்தும் அவர்க்குப்பிற்காலத்தும் வந்த ‘திர்யாநோபா,’ ‘ஏகநாத்,’ ‘ராம்தாஸ்,’ ‘மகீபதி, முதலியபுலவர்கள் வடமொழியிலுள்ள ‘பகவத்கீதை,’ ‘விஷ்ணுபுராணக்கதை,’ ‘இராமன்கதை,’ ‘சமயக் கிரியை,’ ‘பக்தவிஜயம்’ முதலானவைகளைத் தழுவி நூல்களும் பாட்டுகளும் மராட்டிமொழியில் இயற்றினார்கள். என்றாலும், மராட்டிவேந்தனை ‘சிவாஜி’கால முதற்கொண்டுதான், அதாவது சென்ற 300-ஆண்டுகளாகத்தாம் மராட்டிமொழி நூல்வழக்குடையதாகி நடைபெறுகின்றதென்பது உணரற்பாற்று.

குஜராத்தி மொழியில் முதன்முதற் சில பாடல்களைப் பாடினவர் இற்றைக்கு 450-ஆண்டுகளுக்குமுன்னிருந்த ‘நரசிங்கமேதா’ என்பவரேயாவர். ஆனாலுங், கி.பி. 1681-ஆம் ஆண்டில், அதாவது இற்றைக்கு 256 ஆண்டுகளுக்குமுன் னிருந்த ‘ப்ரேமானந்தபட்,’ என்பவரும், ‘ரேவாசங்கர்’ என்பவரும் ‘நரசிங்கமேகேதாரு,’ என்னும் நூலையும் ‘மகாபாரதத்’தையும் இயற்றிய பின்னர்த்தான் குஜராத்தி மொழி நூல்வழக்குடையதாயிற்று.

இனி, இவ்விந்திய நாட்டின் தெற்கே வழங்கும் மொழிகள் அத்தனையுந் தமிழோடு இனமுடையவைகளாகும். அதனால், அவை ‘திராவிடமொழிகள்’ என்று வழங்கப்படுகின்றன. அம்மொழிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் நந் தமிழ் ஒன்றே சிறிதேறக்குறையப் பத்தாயிர ஆண்டுகளாகச் சீர்திருத்தமுற்று, நுண்ணறிவமிக்க சான்றோர்களால் இயற்றப்பட்ட இயல் இசை நாடக இலக்கணங்களும் ஆயிரக்கணக்கான பலவேறு இலக்கியங்களும் உடையதாய், நூல்வழக்கும் உலகவழக்கும் வாய்ந்து நடைபெறுவதென்பதை முன்னரே விளக்கிக்காட்டினும்.

இனி, ஏனைத்திராவிடமொழிகளுள் தமிழோடொத்த பழமையுஞ் சிறப்புந் தனித்தியங்குமாற்றலும் பழைய தனி இலக்கண இலக்கிய நூல்வளனும் உடையது ஏதுமேயில்லை. என்றாலுந், தமிழல்லாத மற்றைத் திராவிடமொழிகளை நோக்கக் ‘கன்னடமொழி’ ஒன்றே சிறிதேறக்குறைய ஆயிரஆண்டுகளாகச் சீர்திருத்தம் எய்தி நூல்வழக்

குடையதாய் வழங்காநிற்பது. இதனை முதலிற் சீர்திருத்தி வழங்கியவர்கள் சமண சமயத்தினரும் அவரையடுத்து அதன்கண் நூல்கள் இயற்றியவர்கள் வீரசைவசமயத்தினரும் ஆவர். கன்னடமொழியில் முதன்முதல் நூல் இயற்றினவர் இற்றைக்கு 1060-ஆண்டுகளுக்கு முன் 63-ஆண்டுகள் அரசுபுரிந்த 'ராஷ்ட்ரகூட' மன்னனான நிருபதுங்கனது அவைக்களத்திருந்த 'ஸ்ரீவிஜயர்' என்னும் புலவரே யாவர்; இவர் இயற்றியநூல் 'கவிராஜமார்க்கம்' என்னும் பெயருடையது. பசவரைத் தலைவராய்க்கொண்ட வீரசைவ ஆசிரியர்களாற் 'பசவபுராணம்' என்பது கி. பி. 1369-ஆம் ஆண்டிலும், 'பத்மராஜபுராணம்' என்பது கி.பி. 1385-ஆம் ஆண்டிலும் ஆக்கப்பட்டன. இவ்விருசமயத்தவர்க்கிடையே தோன்றிய வைணவசமய ஆசிரியர்களாற் 'பாரதம்,' 'இராமாயணம்,' 'பாகவதம்' முதலான பலநூல்கள் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்துச் செய்யப்பட்டன. ஆயிரஆண்டுகளுக்கு முன்னே வழங்கிய கன்னடமொழி தனித்தமிழாயிருக்க, அதற்குப் பின்னே சைன வீரசைவ வைணவப்புலவர்களாற் கையாளப்பட்ட கன்னடமோ வடமொழிச்சொற்கள் சொற்றொடர்கள் கதைகள் நிரம்பக் கலக்கப்பெற்றுத் தன் றன்மை யிழந்து வழங்குவதாயிருக்கின்றது. ஆனாற், பழைய தனிக்கன்னடத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல் ஒன்றுதானும் இஞ்ஞான்று கிடைத்திலது.

இனிக், கன்னடத்திற்கு அடுத்தபடியிற் பழமையுடையதாகக் கருதற்குரியது தெலுங்குமொழியேயாகும். இம்மொழியை வழங்கினவர்கள் 'ஆந்திரர்' எனப் பழைய இந்துதேய வரலாற்றின்கட் சொல்லப்படுகின்றனர். 'சாதவாகனர்க்'குரிய ஆந்திரகுலமானது கி. மு. 180-ஆண்டிலேயே, அதாவது இற்றைக்கு 2117-ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே வலிமையிற் சிறந்த அரசர்களை யுடையதா யிருந்தது. அதன் அரசர்கள் 'கிருஷ்ணை' ஆற்றங்கரையில் உள்ள 'தான்யகடகம்' அல்லது 'அமராவதி' என்னும் நகரில் நிலையாயிருந்து அரசுபுரிந்தனர்களென்பதும், இவர்கள் பௌத்தசமயத்தைத் தழுவியவர்களென்பதும், இவர்களது அரசு கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் முடிவடைந்து போயிற்றென்பதும் இத்தேயவரலாற்று நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றன. அத்துணைச்சிறந்த அவ்வரசர்கள் அக்காலத்தே தெலுங்கு மொழியை வழங்கியிருந்தனராயின், அதன்கட் பலநூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால், அத்தகைய பழைய நூல்கள் எவையுந் தெலுங்குமொழியிற் காணப்படாமையால், அவ்வாந்திரஅரசர் காலத்தே தெலுங்குமொழி வழங்கவில்லையென்பதே தேற்றமாம். அப்பழைய காலத்தே அவர் வழங்கியமொழி தமிழே என்பது பழைய தமிழ்நூல் ஆராய்ச்சியாற் புலனாகின்றது. ஆய் என்னுந் தமிழ்வள்ளல்

வேளிர்குடிக் குரியனாதல்பற்றி வேள்ஆய் எனவும், அண்டிர நாட்டினனாதல்பற்றி "வாய்வாள் அண்டிரன்" எனவும் புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் (௧௩௫, ௧௩௧) நுவல்கின்றன. 'அண்டிரம்' என்னுஞ் சொல் 'ஆந்திரம்', எனத் திரிந்ததோ, அல்லது ஆந்திரமே அண்டிரம் எனத்திரிந்ததோ, இதுதான் உண்மையென்பது இப்போது காட்டல் இயலவில்லை. அஃதெங்ஙனமாயினும் பழைய ஆந்திர அரசர்கள் வழங்கியதும் போற்றி வளர்த்ததுந் தமிழ்மொழியே யென்பதுமட்டும் பழைய தமிழ்நூ லாராய்ச்சியால் நன்குபுலனாகின்றது.

இனி, இத்தென்றமிழ் நாட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்து, நாகரிகத்தின் மிகச்சிறந்து, தமது தமிழ்மொழியை இலக்கண இலக்கிய வளன் உடையதாக்கி, அதனை நிரம்பவுந் திருத்தமாக வழங்கிய பழைய தமிழ்மக்கட்கும், வடக்கே சென்று குடியேறிய பழைய தமிழர்க்கும் இடையே போக்குவரவு நிகழாமையால் வடக்கே சென்று வைகியவர் நாகரிகம் இல்லாதவராக, அவர் வழங்கிய தமிழும் நூல்வழக்கில்லதாய்ச் சொற்றிரிபு மிகவுடையதாகி, அதனாற் பிறிதொரு மொழிபோல் 'தெலுங்கு' எனப் பிற்காலத்தே பிறிதொரு பெயர்பெற்று நடைபெறலாயிற்று. இற்றைக்கு 800 ஆண்டுகளுக்குமுன், அதாவது கி. பி. பதினோராவது நூற்றாண்டுக்குமுன், இயற்றப்பட்ட ஒரு தெலுங்கு நூலாவது, ஆந்திர அரசர்களாற் பொறிப்பிக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டாவது, எவ்வளவோ நம் ஆங்கில அரசினர் தேடிப்பார்த்தும், இதுகாறும் அகப்படவில்லை. அதனால், 800 ஆண்டுகளுக்குமுன் தெலுங்குமொழி சீர்திருத்தம் எய்தி நடைபெறவில்லை யென்பது திண்ணமாய்ப் பெறப்படுகின்றது. கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டிற் றோன்றிய 'நன்னயபட்டர்' என்பார், கி. பி. 1022 முதல் 1063 வரையில் அரசுபுரிந்த சாளுக்கியமன்னனான 'ராஜராஜநரேந்திரன்' செய்த வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, வடமொழியிலுள்ள 'மகாபாரதத்'தை ஆரணியபருவம் வரையிலுந் தெலுங்கில் மொழிபெயர்த் தியற்றிய காலந்தொட்டே தெலுங்குமொழி நூல்வழக் குடையதாயிற்று. நன்னயர் இயற்றிய மாபாரத தெலுங்குமொழிபெயர்ப்பில் வடசொற்கள் இரண்டுபங்குந் தெலுங்குச்சொற்கள் ஒருபங்குமே காணப்படுதலால், தெலுங்குமொழி அந்நாளிலேயே வடமொழியின் உதவியின்றித் தனித்தியங்கும் ஆற்றல் இல்லாத தொன்றாய் நடைபெற்றமை தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இனித், தமிழ்நாட்டை யடுத்துள்ள மேல்நாடுகளில் இப்போது வழங்கும் மலையாளமொழி, இற்றைக்கு முந்நூறாண்டுகளுக்கு முன் முழுதுந் தமிழாகவே யிருந்தது. ஆனால், அத்தமிழ், இத்தமிழ்நாட்டில் வழங்குஞ் செந்தமிழ்மொழியின் சொற்கள் திரிந்த கொச்சைத்தமிழா

கும். என்றாலும், அத்திரிபுகளை நீக்கிப்பார்த்தால் மலையாளம் முற்றுந் தமிழ்மொழியாகவே காணப்படுகின்றது. மலையாளமொழியில் முதன்முதல் 'இராமாயணத்'தை மொழிபெயர்த்துப் பாடியவர் 'கன்னச பணிக்கர்' என்பவரேயாவர்; இவர் இற்றைக்கு 587 ஆண்டுகளுக்கு முன், அதாவது கி. பி. 1350-ஆம் ஆண்டில் இருந்தவர். இவர் இயற்றிய இராமாயண மொழிபெயர்ப்பில், வடசொற்கள் சிற்சில மிக அருகி ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. இவர்க்குப்பின் மலையாள மொழியில் நூல் இயற்றினவர் கி. பி. 1550 ஆம் ஆண்டில் இருந்த 'செருச்சேரி நம்பூரி' என்பவரேயாவர். இவர் பார்ப்பனச் சாதியினரா யிருந்தும், இவர் தாம் இயற்றிய 'கிருஷ்ணகதா' என்னும் நூலைப் பெரும்பாலும் வடசொற் கலவாத் தனிமலையாளமொழியில் ஆக்கியிருப்பது மிகவும் பாராட்டற் பாலதாயிருக்கின்றது. இவர்க்குப்பின் கி. பி. 1650 ஆம் ஆண்டிலிருந்த 'எழுத்தச்சன்' என்பாரோ வடமொழியிலிருந்து தாம் மொழிபெயர்த்தியற்றிய 'மாபாரதத்'திலும் வேறு சில புராணங்களிலுந் தொகுதி தொகுதியாக வடசொற்கள் சொற்றொடர்களை அளவின்றிப் புகுத்தி மலையாள மொழியைப் பாழாக்கினவராவர். ஈண்டுக்காட்டியவாற்றால், மலையாளமொழி வடமொழிக் கலப்பால் தமிழின் வேறாய்ப்பிரிந்து வேறொரு மொழிபோல் வழங்கலானது இற்றைக்குச் சிறிதேறக்குறைய முந்நூறாண்டுகளாகத்தாம் என்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

என்றிதுகாறும் எடுத்து விளக்கியவாற்றால், இப்போது இவ்விந்திய தேயத்தின் வடக்கே வழங்கும் 'உருது,' 'இந்தி,' 'வங்காளி' முதலான மொழிகளிலும், மேற்கே வழங்கும் 'மராட்டி,' 'குஜராத்தி' முதலான மொழிகளிலுங், கிழக்கே தெற்கே நடுவே வழங்குந் 'தெலுங்கு,' 'தமிழ்,' 'கன்னடம்,' 'மலையாளம்' முதலான மொழிகளிலுந், தமிழைத்தவிர, மற்றையவெல்லாம் பழையன அல்லவாய், ஆயிர ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே தோன்றித், தமக்கெனச் சிறந்த இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் இல்லாமற், சமஸ்கிருதத்திலுள்ள மாபாரதம் இராமாயணம் பாகவதம் முதலான கட்டுக்கதை நூல்களை மொழிபெயர்த்துரைப்பனவாய்த், தாமே தனித்தியங்க மாட்டாமல் வடமொழிச்சொற்கள் சொற்றொடர்களின் உதவியையே பெரிதுவேண்டி நிற்பனவாய் உள்ள சிறுமையும் வறுமையும் வாய்ந்தனவாகும்.

மற்றுத், தமிழ்மொழியோ, மேற்காட்டிய மொழிகள் எல்லாந் தோன்றுதற்குப் பத்தாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே வழங்கிய முதுமொழியாதலொடு தன்னோடொத்த பழமையுடைய ஆரியம், செண்டு, ஈபுரு, கிரேக்கம், இலத்தீன் முதலான மொழிகளெல்லாம் உலகவழக்கில் இன்றி இறந்தொழியவுந், தான் இன்றுகாறும் பரவி

வழங்குந் தனிப்பெருஞ்சிறப்பு உடையதாயுந் திகழாநிற்கின்றது. சென்ற அறுநூறு எழுநூறு ஆண்டுகளுக்குள்ளாக வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்து இயற்றப்பட்ட 'கம்பராமாயணம்,' 'நளவெண்பா,' 'நைடதம்,' 'வில்லிபுத்தூரர் பாரதம்,' 'காசிகாண்டம்,' 'கூர்மபுராணம்,' 'வாயுபுராணம்,' 'தலபுராணங்கள்' முதலியன தவிர, எழுநூறாண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த செந்நாப்புலவர்களால் ஆக்கப்பட்ட அரும்பெருந் தமிழ்நூல்களெல்லாமுந் தமிழ்மொழிக்கே உரிய சிறப்புடையனவாகும்; இன்னும் இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன் இயற்றப்பட்ட செந்தமிழ்நூல்களோ வடசொற்களும் வடநூற் பொய்களுஞ் சிறிதும் விரவாத தனிப்பெருஞ் சிறப்புடையனவாகும். மேலும், பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்த், தமிழ்மொழியொன்றே இவ்விந்தியதேயம் எங்கும் பேசப்பட்டுவந்த பொதுமொழியாகும். இப்போது இவ்விந்திய நடுநாடுகளிற் 'கோண்டர்' எனப்படும் மாந்தர் பேசும் மொழியும், ஒரிசாநாட்டையடுத்த மலைநாடுகளிற் 'கொண்டர்' எனும் மக்கள் பேசும் மொழியும், வங்காளதேயத்தின் ராஜமால் மலைகளில் உறையும் 'மாலர்' என்னும் மக்கட்குழுவினர் வழங்கும்மொழியும், சூடியாநாகபுரத்திலும் அதனையடுத்த நாடுகளிலும் இருக்கும் 'ஓராஓனர்' என்னும் மாந்தர் கூட்டம் பேசும் மொழியும், இவ்விந்தியதேயத்தின் வடமேற்கேயுள்ள பெலுசிதானத்தில் உயிர்வாழும் பிராகுவியர் என்பார் வழங்கும் மொழியும், இன்னும் இங்ஙனமே இமயமலைச்சாரலிலும் பிற வடநாடுகளிலும் வழங்கும் பலவேறு மொழிகளும் பண்டைத் தமிழ்மொழியின் திரிபுகளாய் இருத்தலை நடுநின்று நன்காராய்ந்துகண்ட கால்டுவெல் முதலான மேல்நாட்டாசிரியர்கள், மிகப் பழைய காலத்தே இவ்விந்தியதேயம் முழுதும் பரவியிருந்தவர்கள் தமிழ்மக்களேயாவரென்றும், அவர் வழங்கியவை தமிழுந் தமிழின் திரிபான மொழிகளுமேயாகுமென்றும் முடித்துச்சொல்லியிருக்கின்றார்கள். இஞ்ஞான்று இவ்விந்தியதேயம் எங்கணும் வைகி உயிர்வாழுந் தமிழருந் தமிழரோடு இனமான மக்களும் ஆறரைக்கோடிக்கு மேற்பட்டவராவர் என்பதும் அவராற் கணக்கிடப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்விந்தியதேயம் முழுதுமுள்ள மக்களின் தொகை முப்பதுகோடியாகும்.

தமிழ் பொதுமொழியாகாத காரணம்

இங்ஙனந் தமிழ்மொழியானது, ஆறரைக்கோடி இந்து மக்கட்குப் பொதுமொழியாயும், பத்தாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னேதொட்டு இன்றுகாறும் வழங்குந் தனிப்பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்த தனித்தலைமை மொழியாயும், வேறெந்த மொழிகளிலுங் காணப்படாத தொல்காப்பியம், திருக்குறள், திருவாசகம், சிவஞானபோதம், திருத்

தொண்டர்புராணம் முதலான ஒப்புயர்வில்லா இலக்கண இலக்கிய நூற்பெருஞ் செல்வம் வாய்ந்த மொழியாயும் விளங்குவதாயிருந்தும், இஃது இவ்விந்திய தேயத்திற்குப் பொதுமொழியாகாமல் நிற்பது பெரியதொரு புதுமையாயிருக்கின்றதன்றோ? இதற்குக் காரணந் தான் என்னையென்பதைச் சிறிதாராய்ந்து பார்ப்பாம்.

இப்போது உலகம் எங்கணும் பரவிவழங்கும் ஆங்கில மொழியின் றன்மையினை ஆராய்ந்து பார்மின்கள்! ஆங்கிலமொழிக்கே உரிய வெள்ளைக்கார நன்மக்கள் இங்கிலாந்து, அயர்லாந்து, ஸ்காட்லாந்து என்னும் மூன்று தீவுகளில் உறைபவர் ஆவர். இவர்களின் தொகை சிறிதேறக்குறைய நாலேகாற் கோடியாகும். இங்ஙனம் நாலேகாற் கோடிமக்கட்குரிய ஆங்கிலமொழியானது இப்போது இந் நிலவுலகமெங்கும் பதின்மூன்றரைக்கோடி மக்களாற் பேசப்பட்டு வருகின்றது. முன்னொருகாலத்தில் எழுகோடி மக்களாற் பேசப்பட்டுவந்த தமிழ்மொழி இப்போது இரண்டுகோடிக்குங் குறைவான மாந்தர் கூட்டத்தாற் பேசப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறாகத் தமிழ்மொழி பேசுவார் தொகை பத்தாயிர ஆண்டுகளாக வரவரச் சுருங்கி வருதலையும், ஆங்கிலமொழி பேசுவார் தொகை இருநூறாண்டுகளுக்குள்ளாக உலகம் எங்கணும் அளவின்றிப் பெருகி வருதலையும் உற்றுணர்ந்து நோக்குங்கால், தமிழ்மொழி சுருங்குதற்குக் காரணந் தமிழரிற் கல்வியறிவுடையவருங் கல்விமுயற்சியுடையவரும் வரவரக் குறைந்துபோதலும், ஆங்கிலமொழி பெருகுதற்குக் காரணம் ஆங்கிலரிற் கல்வியறிவுடையவருங் கல்விமுயற்சியுடையவரும் நாளுக்குநாள் மிகுந்து ஓங்குதலுமே யென்பது தெற்றென விளங்குகின்றது.

இனி, அங்ஙனந் தமிழரிற் கற்றோர்தொகை அருகுதலும், ஆங்கிலரில் அவர் தொகை பெருகுதலுந்தாம் எதனாலெனின்; தமிழரிற் செல்வம் உடையவர்களெல்லாரும் இஞ்ஞான்று தமிழ்க்கல்வியறிவில்லாதவர்களாய் விட்டார்கள்; அதனால் அவர் தந் தாய்மொழியாகிய தமிழின் அரும்பெருஞ்சிறப்பும், அதனைக் கற்பதனால் மக்கள் அடையும் இம்மை மறுமைப் பெரும்பயன்களும் ஒரு சிறிதும் உணராதவராயிருக்கின்றனர்; அதனால் அவர், தம்மைப்போலவே தமது நாட்டிற் பிறந்தவர்களெல்லாருஞ் செல்வவாழ்க்கையிற் சிறந்து வாழல் வேண்டுமென்னும் உயர்ந்த நோக்கமும் நினைத்தலையும் இல்லாதவராயிருக்கின்றனர்! அதுமட்டுமோ! ஏழை எளியமக்கள் நாள்முழுதும் வெயிலிற் காய்ந்தும் மழையில் நனைந்தும் அரும்பாடுபட்டு உழவுதொழிலைச்செய்தும் பல்வகைக் கைத்தொழில்களைப் புரிந்தும் பெருவருவாயினையும் நுகர்ச்சிப்பொருள்களையும் விளைத்துக் கொடுக்கச், செல்வராகிய தாம் உடல்வருந்தாமல் மூளையுழைப்பில்லாமற் சிறந்த

இல்லங்களிற் செருக்குடனிருந்து விலாப்புடைக்க உடல்கொழுக்கத் தின்று பஞ்சணைமேற் றுயின்று பல்வகைச் சிற்றின்பங்களை நுகர்ந்துந், தம்மை இங்ஙனம் இன்பவாழ்க்கையில் வைத்துள்ள அவ்வேழையெளியவர்களின் உடல்நல மனநலங்களைச் சிறிதேனும் நன்றியுடன் கருதிப்பார்க்கின்றார்களா? இல்லை, இல்லை. அவ்வேழை மக்கட்கு இப்பாழுஞ்செல்வர்கள் அரைவயிற்றுக் கஞ்சிதானும் வார்ப்பதில்லை! அரையிலுடுக்க நான்குமுழத் துண்டுதானுங் கொடுப்பதில்லை! வெயிலுக்கும் மழைக்கும் நச்சுயிர்களுக்கும் ஒதுங்கி இனிது உறைய நல்ல ஒருசிறு இல்லந்தானும் அமைத்துத் தருவதில்லை! இத்துன்பநிலையில் அவர்கள் நோய்கொண்டு வருந்தினால் அது தீர்ப்பதற்கு மருந்தினுதவியுஞ் செய்வதில்லை! அவர் இவ்விடும்பையிற் பெற்ற ஏழைப்பிள்ளைகட்கு உணவோ உடையோ கல்வியோ சிறிதும் ஈவதேயில்லை! அவர்களை அவர் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதுமில்லை! இவைமட்டுமோ! இவ்வேழைக் குடியானவர் தம்வயிற்றுக்கில்லாமையினாலோ உடல்வலி குன்றினமையினாலோ நோயினாலோ, சிற்சில நாட்களில், இச்செல்வரின் வயல்களிலும் புழக்கடைகளிலும் மாட்டுக்கொட்டில்களிலும் அவர் ஏவிய பணிசெய்யத் தவறினால், அவர்களை மரத்துடன் சேர்த்துப்பிணித்து, அவரது முதுகில் இரத்தஞ்சொட்டச்சொட்டப் புளியவளாரினாற் சிறிதும் நெஞ்சிரக்கமின்றி அடித்துக்கொல்கின்றார்கள்! இங்ஙனந் தமிழ்ச்செல்வர்கள் தங்கீழ் வாழ்வாரை ஓவாது துன்புறுத்தி வருகையில், நந்தமிழ்மக்கள் உடல்நல மனநலங்கள் வாய்ந்து தமிழ்க்கல்வியிற் சிறப்பதெங்ஙனம்?

இனித், தங்கீழ்வாழ்வாரும் பெருந்தொகையினரான ஏழைத் தமிழ்மக்களை அங்ஙனம் மேலேறவொட்டாமல் தமிழ்ச்செல்வர்கள் வன்கண்மை செய்யினுந், தம்மொடு தொடர்பின்றிவாழும் மற்றைக் குடிமக்கட்காவது எந்தவகையிலாயினும் ஏதேனும் உதவிசெய்கின்றார்களா? அதுவும் இல்லையே. இந்த நிலைமையில் தமிழ்ப்பயிற்சி பரவுவதெங்ஙனம்?

இனி, அச்செல்வர்கள், அத்தி பூத்தாற்போல் அங்கொருவர் இங்கொருவராக அருகிக் காணப்படுந் தமிழ்கற்றோர்க்காவது, அக்கற்றோர் தமது தமிழறிவைப் பலர்க்கும் பயன்படுத்துதற்காவது, அல்லது அவர் இயற்றும் நூல்கட்காவது எந்த வழியிலேனும் எட்டுணையுதவியாவது செய்கின்றார்களா? அதுவும் இல்லையே. இத்தகைய பயனில் செல்வர்கள் உள்ள இந்நாட்டில் தமிழ்க்கல்வி பரவாதது ஒருபுதுமையா?

இனி, ஆங்கிலரின் சீரியநிலையைச் சிறிது தேர்ந்து பார்மின்கள்! ஆங்கிலரிற் செல்வராயிருப்பாரெல்லாருந் தமது தாய்மொழி

210483

யை நன்கு கற்றவர்கள்; அதனால் அவர்கள் கல்வியின் அருமைபெருமையும் அதனைப்பெற்றவர் பெறும் பெரும்பயனும் நன்குணர்ந்தவர்கள்.

"பெற்றவட்கே தெரியும் அந்த வருத்தம் பிள்ளை
பெறாப் பேதை அறிவாளோ பேரானந்தம்
உற்றவர்க்கே கண்ணீர் கம்பலை உண்டாகும்
உறாதவரே கன்னெஞ்சம் உடையராவர்"

என்று தாயுமான அடிகள் அருளிச்செய்தபடி கல்வியை வருந்திப் பெற்றார்க்கே கல்வியின் அருமை தெரியும்; கல்வியறிவுபெறாத கசடர் அதன் சிறப்பும் பயனும் யாங்ஙனம் அறிவர்? ஆங்கிலரில் அரசர்க்கரசராய்த் திகழும் மாவேந்தர் தந்தாய்மொழியாகிய ஆங்கிலத்தில் மிகுந்த புலமையுடையராதலுடன், இலத்தீன், கிரீக்கு, பிரஞ்சு, செர்மன் முதலான அயல்மொழிகளிலும் புலமை வாய்ந்தவர். அம் மாவேந்தரின் கீழ் மன்னர்களாய் உள்ளவர்களும், அவர்க்கு அமைச்சர், படைத்தலைவர், அரசியற்பணி புரிவாராயுள்ளவர்களும், அவரது நாட்டிற் பெருஞ் செல்வர்களாய் உள்ளவர்களும், வாணிக வாழ்க்கையில் வாழ்பவர்களும் எல்லாந் தமதாங்கிலமொழியைப் பயின்று தேர்ச்சிபெற்றவர்களாவர். இங்ஙனம் முடிவேந்தர்முதல் வணிகர் ஈறான பெருஞ் செல்வர்களனைவருந் தந்தாய்மொழியாகிய ஆங்கிலத்தை நன்கு பயின்றவர்களாய் இருத்தலாற்,

"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவர்க்கு
மாடல்ல மற்றுப்பிற" என்னுந் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்தம் அருண்மொழிப்படி மக்கட்கு அழியாச்செல்வமாவது கல்வியே யென்று அவர்கள் கடைப்பிடியாய் உணர்ந்து, தங்கள் செல்வத்தையெல்லாங் கல்வி விளக்கத்திற்கென்றே செலவழித்து வருகின்றார்கள். பாருங்கள்! நந் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் கற்பித்தற்கென்று இரண்டு மூன்று உயர்ந்த பள்ளிக்கூடங்களைக் காண்பதுதானும் அரிதாயிருக்க, ஆங்கிலங் கற்பித்தற்கோ எத்தனை ஆயிரக் கணக்கான பள்ளிக்கூடங்களும், உயர்ந்த கல்லூரிகளும், இவைதம்மை அகத்தடக்கிய பல்கலைக் கழகங்களும் இருக்கின்றன! இவைகட்கெல்லாம் எத்தனை கோடிக் கணக்கானபொருள் ஆங்கில அரசினாலுங் கிறித்து சமயக் குருமார்களாலும் அளவின்றிச் செலவு செய்யப்பட்டு வருகின்றன! இவ்வாறு இத்தமிழ் நாட்டிலும், இவ்விந்திய தேயத்தின் பிறநாடுகளிலும் ஆங்கில மொழிப்பயிற்சிக்கென்று ஆங்கிலராற் சென்ற ஒரு நூற்றாண்டாகச் செலவு செய்யப்பட்டு வருந்தொகையைக் கணக்கெடுக்கப் புகுந்தால் அது கணக்கில் அடங்குவதாயில்லை. இங்ஙனமெல்லாம் ஆங்கிலர் தமது மொழிப்பயிற்சியினை இவ்விந்தியதேயமெங்கும் பரவ

வைத்து வருதலைப் பார்த்தாயினும், இங்குள்ள செல்வர்களுக்குத் தமிழ்ப்பயிற்சியைப் பரவவைக்க வேண்டுமென்னும் உணர்ச்சியும் முயற்சியும் உண்டாகின்றனவா? சிறிதும் இல்லையே. எங்கோ ஒரு செல்வர், எங்கோ ஒரு குறுநில மன்னர், எங்கோ ஒரு மடத்தலைவர் பள்ளிக்கூடம் வைத்துநடத்த எண்ணங் கொண்டால், அவரும் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடம் வைத்து நடத்துகின்றனரே யன்றித், தனிப்படத் தமிழுக்கென்றொரு பள்ளிக்கூடம் வைத்து அவர் நடத்துதலை யாண்டுங் கண்டிலேம்! ஆங்கிலர் நடாத்தும் பள்ளிக் கூடங்களிலாவது தமிழாசிரியர்க்குத் தக்க சம்பளங் கிடைக்கின்றது, நன்கு மதிப்பிருக்கின்றது. தமிழ்ச்செல்வர்கள் எங்கோ அருமையாய் வைத்து நடத்தும் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களிலோ தமிழாசிரியர்க்கு மிகக்குறைந்த சம்பளந்தான் கிடைக்கின்றது! அதுவல்லாமலும், அப்பள்ளிகளில் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கு நன்குமதிப்பு மில்லை. அதனால், ஆங்கிலக் கல்விக் கழகங்களிற் பயிலும் மாணவர் தமிழை ஊன்றித் திருத்தமாய்ப் பயின்று புலமையடைவதுமில்லை; தாம்பயிலும் ஆங்கிலத்தையே கருத்தாய்ப்பயின்று, அதிற் பட்டம் பெறுதற்கு ஒரு சிறு துணையாகவே தமிழைத் தப்புந்தவறுமாய்ச் சேர்த்துப் பயின்று தொலைத்து விடுகின்றார்கள்! இங்ஙனமாக இத்தமிழ் நாட்டிலும் பிற நாடுகளிலும் ஆங்கிலர் தம்முடைய பெருமுயற்சியாலும் பெரும் பொருட்செலவாலும் நடாத்திவரும் பல்லாயிரக் கணக்கான ஆங்கிலக் கல்லூரிகளிற் பயின்று பட்டம் பெற்றுவரும் பல்லாயிரக் கணக்கான நம் இந்துதேய மாணவர்கள் ஆங்கில மொழியிற்றான் வல்லவர்களேயல்லாமல், தமிழ் முதலான தாய்மொழிகளிற் சிறிதும் வல்லவர்களல்லர். இத்தேயமெங்கும் இவ்வாறு ஆங்கிலமொழிக் கல்வி சிறந்து பரவி வருதற்குந், தமிழ் முதலான தாய்மொழிக் கல்வி சிறந்து பரவாமைக்கும், ஆங்கிலரின் நன்முயற்சியும், இந் நாட்டவரின் முயற்சியின்மையுமே முறையே காரணமாதல் தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

இனி, ஆங்கிலர் தாங்கைப்பற்றிச் செங்கோலோச்சும் இவ்விந்திய நாட்டிலேயே தமது தாய்மொழியாகிய ஆங்கிலத்தைப் பரவ வைத்தற்கு இத்துணைப் பெருமுயற்சியும் இத்துணைப் பெரும்பொருட் செலவுஞ் செய்துவருகின்றனரென்றால், தமது தாய்நாடாகிய பிரித்தானியாவிலுந், தம்மவர் குடியேறிவைகும் வடஅமெரிக்கா தென்னமெரிக்கா ஆத்திரேலியா தென்னாப்பிரிக்கா முதலான பெரும்பெருநிலப்பகுதிகளிலுமெல்லாம் அவர்கள் இன்னும் எத்துணை முயற்சியும் எத்துணை கோடிக்கணக்கான பொன்னுஞ் செலவுசெய்து தமது ஆங்கிலமொழியைப் பரவச்செய்பவராகல் வேண்டும்! அதனாலேதான் இவ்வுலகமெங்கணும் ஆங்கிலமொழி திருத்தமாகப் பயிலவும் பேசவும்

எழுதவும்பட்டு வருகின்றது. ஆங்கிலம் நன்கு பயின்று அதில் நூல் எழுதும் ஆசிரியர் தொகையும் அவர் எழுதிய நூற்றொகையுமே கணக்கெடுத்தல் இயலாதென்றால், ஆங்கிலப் பயிற்சிமட்டுஞ் செய்வார் தொகையைக் கணக்கெடுத்தல் இயலுமோ! இவ்வியல்பினை உற்று நோக்குங்கால், ஆங்கிலத்தின்முன் வேறெந்த மொழியுந் தலை தூக்கி நில்லாதென்பது தேற்றமேயாம்.

ஆங்கிலமே பொதுமொழியாதற் குரித்து

இங்ஙனம் இவ் விந்தியதேயத்தின் மட்டுமேயன்றி இவ்வுலகம் எங்கணும் அழுந்திப் பயிலவும், பேசவும், வழங்கவும் பட்டுவரும் ஆங்கிலமொழி யொன்றே உலகமுழுமைக்கும் பொது மொழியாய்ப் பரவிவருதலால், அதுதன்னையே நம் இந்துமக்கள் அனைவரும் பொது மொழியாய்க் கைக்கொண்டு பயலுதலும் வழங்குதலுமே அவர்கட்கு எல்லாவகையான நலங்களையுந் தருவனவாகும். முதலில் உலகியல் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பொருள் கடைக் கூட்டுதற்கு எத்தொழிலைச் செய்வதாயிருந்தாலும், அத் தொழில் நுட்பங்களை நன்கறிந்து செய்தற் குதவி செய்யும் பல்லாயிரக் கணக்கான தொழிலறிவு நூல்கள் ஆங்கில மொழியிலன்றி வேறெதிலேனும் இருக்கின்றனவா? பல்வகைக் கைத்தொழில்களைப் புரியுங்கால், அவற்றிற்கு வேண்டும் பல்வகைப்பண்டங்களைப் பலநாடுகளிலிருந்து வருவித்தற்கும், அவற்றால் தாஞ் செய்துமுடித்த பண்டங்களைப் பல நாடுகளிலும் உய்த்து விலைசெய்து ஊதியம் பெறுதற்கும் ஆங்கிலமொழியேயன்றி வேறெதுந் துணை செய்யுமோ? செய்யாதே. இன்னும் உலகமெங்கணும் நடைபெறும் வாணிகமெல்லாம் ஆங்கிலமொழியின் உதவிகொண்டே நன்குநடைபெறுதலை அறிந்துவைத்தும், அதனைப் பொதுமொழியாக வழங்காமல், விரிந்த வாணிகவாழ்க்கைக்கு ஒருசிறிதும் பயன்படாத இந்தியைப் பொதுமொழியாக்க முயல்வோர் நம்மனோர்க்கு உண்மையில் உதவிசெய்பவர் ஆவரோ? கூர்ந்து பார்மின்கள்!

இனி, அரசியற்றுறையில் நம்இந்துமக்களை முன்னேற்றி வருவதும், தம்முரிமைகளைக் கண்டு கேட்க அவர்கட்குக் கண்திறப்பித்ததும், இவ்விந்திய நாடெங்கணும் பெரும்பொருட் செலவாற் பல கோடிமக்களாற் பயிலப்பட்டு இயற்கையே பொதுமொழியாய்ப் பரவி வருவதும், இலக்கண இலக்கியத் துறைகளிலும் நடுநிலை குன்றா உண்மைகாண் வகைகளிலும் பன்னூறாயிரக் கணக்கான நூல்கள் புதிய புதியவாய்ப் பெருகும் அறிவுப்பெருஞ் செல்வம் வளரப்பெறுவதுமான ஆங்கிலமொழியை, எல்லாமொழிகளிலும் உள்ள எல்லாச் சிறந்தநூல்களையுந் தன்கண் மொழிபெயர்த்து வைத்து அவற்றின் பொருளை அவைவேண்டுவார்க்கு எளிதின் ஊட்டுந் தனிப் பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்த ஆங்கிலமொழியை, நம்மனோர்க்குப் பொதுமொழியாக்காமல், இந்நலங்களில் ஒருகடுகளவுதானும் இல்லா இந்திமொழியைப் பொதுமொழியாக்க முயலல் அறிவுடையார் செயலாகுமா? ஆகாதே. ஆதலால், நந்தமிழ்நாட்டவர் ஆங்கிலத்தையுந் தமிழையுமே நன்கு பயின்று நலம்பெறுவாராக!

ஓம்

நாகநாட்டரசி

குமுதவல்லி

முதல் அதிகாரம்

வழிநடந்து போதும் இளைஞன்

உலகத்தில் மிகஅழகிய மலைநாட்டைப்பற்றி விரித்துச் சொல்லப் புகுகின்றோம். தெற்கேயுள்ள குமரிமுனையிலிருந்து மேற்குக் கடற்கரைப்பக்கமாய் வடக்குநோக்கிச் செல்லுகின்ற மேற்கணவாய் மலைத்தொடர் என்பது ஒன்றுண்டு. இம்மலைத் தொடரில் நீலகிரிமலைக்கு அருகாமையில் உள்ள மலைநாடு இயற்கையமைப்பிற் காணப்படும் வளங்கள் நிரம்பி மிகப்பொலிந்து விளங்குகின்றது. வளைந்துவளைந்து ஓடும் எண்ணிறந்த கான்யாறுகளாலுந் தெளிந்த அருவியோட்டங்களாலும் நீர் ஊட்டப்படும் பூக்கள் நிறைந்த வெளிநிலங்களும், இனிப்பான பழங்கள் நிறைந்த தோப்புகளால் மூடப்பட்ட மேட்டுநிலங்களுங், காட்சிக்கு மிக இனிய பசும்புல் செழிப்பாய் வளர்ந்திருக்கும் பள்ளத்தாக்கான நிலங்களும், படைகள் செல்லுவதற்கு இசையாமல் இடர்பயப்பனவாயிருந்தாலும் அமைதியாக வழிநடைப்பயணம் போகின்றவர்களுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி தருகின்ற மலைகளின் இடையிலுள்ள இடுக்குவழிகளும், வானில் மீன்கள் விளங்குதல் போலப் பல்லாயிரம்பூக்களால் அழகுறுத்தப்பட்டிருக்கும் மென்புல் வளர்ந்து உயர்ந்த பொற்றைகளும், பஞ்சு சணல் நார்ப்பட்டு முதலியன மண்டிவளர்ந்து காற்றால் அலையுங் கொல்லைகளும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. இன்னும் அங்குள்ள தோப்புகளின் உள்ளே நுழைந்து காண்பேமாயின் மாதுளம்பழம், பலாப்பழம், மாம்பழம், நாரத்தம்பழம், முந்திரிப்பழம் முதலியவற்றைச் சுமைசுமையாய்த் தாங்கி நிற்கின்ற மரங்கள் அடர்ந்து இருப்பது காணலாம்; அங்குள்ள மலைகளினிடையின் இடுக்கு வெளிகளிலே உள்ளுருவிப்போய்க் காண்பேமாயின் இரண்டு பக்கங்களிலுங் குலைகுலையாய்ப் பழங்கள் தொங்குகின்ற நீவிய முந்திரிக்கொடிகள் பின்னல் பின்னலாய்ப் பிணைந்திருத்தல் காணலாம். அகன்ற இலைகளை விலக்கிக்கொண்டு புறந்தோன்றிக் கிடக்குஞ் சுவை

யான கொம்மட்டிப் பழங்கள் பழுத்த கொடிகள் தாமே எப்பக்கத்திலும் பெரு விளைச்சலாயிருத்தலால் அவ்விடங்களில் இருக்கும் ஏழைக் குடித்தனகாரரும் அப்பழங்களை ஒரு பொருட்படுத்துவதில்லை. இவையேயன்றிப் பறங்கிப்பழம் பூசனிப்பழங் கும்பு கும்பாய்ப் பழுத்துத் தொங்குங் கொல்லைகளைப் புதிது காண்பவர் இவை இயற்கையிலேயே இவ்வாறு கொழுமையாய் விளைந்திருக்கின்றன என்று அறியாமற் குடிகளால் நன்றாகத்திருத்திப் பயிரிடப்பட்டன வென்றே நினைப்பர். இக்கொல்லைகளைச் சூழ்ந்து வேலிபோலிருக்கும் புதர்களின்மேற் சிவக்கப்பழுத்த கொழுங் கனிகளுடைய கொவ்வைக் கொடிகளுங், குன்றிமணிக் கொடிகளும் படர்ந்திருக்கின்றன. மரப் பொந்துகள் தோறும் மலைவெடிப்புகள் தோறுந் தேனீக்கள் பலமலர்களினின்றுந் திரட்டித்தொகுத்த தித்திப்பான தேன் அடைகள் நிரம்பி யிருக்கின்றன.

இனி இங்கேயுள்ள காடுகளின் பக்கத்திற் காட்டுத்தாராக்கள் தலையைஅசைத்து நிமிர்ந்துசெல்லுவது காணலாம்; அரவம் அடங்கியுள்ள அவ்விடத்திற்பகற்காலத்திற் பறவைத்தொகுதிகள்பறக்கும்போது உண்டாகும் இறக்கையின் ஓசைதான் ஒவ்வொருநேரங் கேட்கப்படும். நீர்ஓடைகளிற் கரிய அன்னப்பறவைகளும் வெளிய அன்னப்பறவைகளும் மொழுமொழுவென்று ஓடுந் தெளி நீரிற் சறுவலாய் மிதந்துசெல்கின்றன; வரகங்கொல்லைகளில் மடப்பான புள்ளிமான்களுங் கலைமான்களும் மிகவும்விரைவாய்த் துள்ளித்துள்ளிக் களிப்பாய் ஓடுகின்றன; யாரும் வருத்துவார் இன்மையால் முயல்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்ப் புல்நிலங்களில் அச்சமின்றி மேய்ந்து திரிகின்றன; சிலவேளைகளில் இருமருங்கும் பழுத்தமரங்கள் வரிசையாய் அமைந்த காட்டுநெறியை மெதுவாய்க் கடந்து செல்கின்றன. சிலவேளைகளில் மிகவும் பருமனான கழுகு இங்குமங்கும் பறந்துபோவது காணலாம்; ஆயினும், அவை அருகாமையில் உள்ள மலைஉச்சிகளில் தாம் கூடுகட்டி உறைகின்றன. அம்மலைகளின் கரிய முழைஞ்சுகளிலிருந்து பல்லாயிரங் கணக்கான அருவிகள் உண்டாகிக் கீழ் அடிவாரத்திலுள்ள நிலத்திற்பாய்ந்து அதனை வளம்படுத்துகின்றன.

இங்ஙனம் அடிவாரத்திலுள்ள வளப்பமான நிலமும், அதனை அடுத்து உயர்ந்த நீண்ட மலைத்தொடருந் தம்மில் இருவேறு வகைப்பட்ட இயற்கையுடையனவாய் விளங்குதலை வேறெங்குங் காண்பது அரிது. அத்தனித்த மலைத்தொடர்ப் பாகங்களில் மலைகள் ஒன்றன்மேலொன்றாய் உயர்ந்துங், குன்றுகள்மேற் குன்றுகள் செறிந்தும், உயரத்தின்மேல் உயரமாய்க் கற்பாறைகளும், அச்சம்வாய்ந்த செங்குத்தான கொடுமுடிகளும் இருண்ட இடுக்கு வழிகளும், அருவி விழுந்துகுடைந்த பெரும்பள்ளங்களும், பனிப்பாறைகளும் உறைபனிகளும் நிறைந்தும் ஒருங்குபட்டுத் தோன்றும் மிகமேலான தோற்றமானது மிக உயர்ச்சியுடையதாயுங்,

கண்டார்க்கு உள்ளமேம்பாட்டை விளைவிக்கும் பெருந்தகைமை யுடையதாயும் இருக்கின்றது. ஆ! இங்ஙனம் நாம் விரித்துக்கூறிய இனிய அடிவாரத்தினையும் வியக்கற்பாலதாம் அவ்வுயர்ந்த மலைத்தொடரினையும் மேற்கவிந்துள்ள வானம் புயலின்றி நீலநிறஞ்சிறந்து தெளிவுடையதாய் விரிந்து எவ்வளவு தூயதாய் விளங்குகின்றது!

கொச்சிமுதலான தென்னாடுகளிலிருந்து மேற்பக்கமாய் வடக்கு நோக்கிச் செல்வோர் தமது இடதுகைப்புறத்தில் விரிந்துகிடக்கும் இம்மலையநாடு இங்ஙனம் பேரழகுடையதாய்ச் சிறந்து விளங்குதல் கண்டுகொள்க. நீலகிரிமலைச்சாரலிலுள்ள இம்மலையநாடு சேரமரபினர்க்கு உரிமையுடையதாயினும், அக்காலத்தில் அரசாண்ட நரசிங்கவருமசோழன் என்னும் வேந்தர்வேந்தன் சாளுக்கிய நாட்டு அரசர் முதலாயினாரைப் புறங்கண்டு பேராற்றலுடையனாய் விளங்கினமையால், மற்றைத் தமிழ்நாட்டுவேந்தரான சேரபாண்டியர் இவனோடு எதிர்க்க அஞ்சி அமைந்திருப்ப, மலைநாட்டுக்கோடியிலுள்ள நீலகிரிமலைச்சாரல் அதனை யடுத்துள்ள சோழநாட்டோடு ஒருங்கு சேர்ந்து சோழமரபினர்க்கு உரியதுபோல் தோன்றிற்று. நரசிங்கவருமசோழனும் அந்நாடு தனக்கு உரிமையுடையதன்றாதல் நன்கு உணர்ந்து அதனை முற்றுந் தன்னகப்படுத்த நினையாமல் தன் படையில் ஒருபாகத்தை அங்கு நிலைப்பித்து அங்கு நடத்தப்படும் வாணிகம் செவ்வையாக நடைபெறும்பொருட்டு அதனைக் காப்பதுபோல் காட்டி வந்தான். அந்நீலகிரிநாட்டில் உள்ளோரும் 'வேற்றரசன் ஒருவனுக்கு நாம் அடங்கி ஒழுகக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்' என்பதை நினையாமல், தாம் விரும்பியவாறு தம்முடைய சிற்றரசன் கீழ் இனிது காலங்கழித்து வந்தார்கள். இம் மலைய நாட்டிலுள்ள மக்கள் எல்லாரும் அழகாய் இருப்பர், ஆண்மக்கள் எல்லாரும் நீண்டுயர்ந்து ஒடிந்து விழுவது போன்ற அழகிய உடம்பும் பார்வைக்கு நல்லதோற்றமும் உடையராய் இருப்பர்; பெண்மக்கள் எல்லாருந் தம் உடம்பின் மெல்லிய தெளிவான சாயலாலும், உறுப்புகளின் மிகத்திருந்திய அமைப்பாலும், அவ்வுறுப்புகளெல்லாம் ஒரே ஒழுங்காய்க் கனிந்த அழகுடைமையாலும், உலகமெங்கும் புகழ்பெற்றுச் சிறக்கின்றார்கள்.

கி-பி, ௬௨௫-ஆம் ஆண்டு இளவேனிற் காலத்திடையில் ஒருநாள் ஓர் இளைஞன் மிகவும் அழகான ஒரு குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு நாம் முன்னே விரித்துச் சொல்லிய மலையநாட்டில் வந்துகொண்டிருந்தான். இவனுக்குப் பதினெட்டு ஆண்டு இருக்கலாம். இவன் பார்வைக்கு நல்ல தோற்றம் உடையனாயும் இருந்தான். இவன் விழிகளிற் காணப்படுகின்ற ஒருவகையான சுருசுருப்பு, இவன் உருவமெங்கும் கள்ளத்தன்மையுடைய தோற்றத்தை விளைவித்துத் திடுக்கிடச் செய்தலால் இவனை அழகுடையவன் என்று சொல்லக்கூடவில்லை. மற்று, இவன் உறுப்புகள்

மிகச் செவ்வையான அமைப்புடையனவாய் இருந்தன. சிலவேளைகளில்
இவன் கண்ணின் தோற்றத்தை நோக்குகின்றவர்க்கு இவன் கடுமை,
தணியாப்பகை, கொடுமை முதலான தீய தன்மைகளுடையவன்போற்
கடுமையாய்த் தோன்றும். ஆயினும், மலைநாட்டில் வாழ்கின்றவர்க்கு இத்
தகையபார்வை பொதுவாக இருத்தலால், இது கொண்டே அவரது
இயற்கையை அளந்தறிதல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது. இங்ஙனம் நாம்
வகுத்துரைக்கின்ற இவ்விளைஞனுடைய உடம்பின் சாயல் பெண்களுக்கு
இருப்பதுபோல் தெளிவாய்த் திகழ்ந்தது; ஆயினும் மகளிர்க்கு உள்ள
மென்மையில்லை; இவன் கதுப்பில் கடற்சிப்பியிற்போற் சிவந்த சாயத்
தோய்ச்சல் இல்லையாயினும், இளமைக்கு உரிய சிவந்தநிறஞ் செழுமை
யாய் இருந்தது. மோவாயில் மயிர் இல்லை. வீசைமயிர் தலைமயிரைவிட
மிகக் கறுகறுத்து அரும்பியிருந்தது; தலைமயிர் பழுப்பு நிறமாய்ப் பட்டுப்
போல் வழுவழுப்பாய் இருந்தது; இம்மயிரைப் பிடரிவரையில் நறுக்கித்
தொங்கவிட்டுத் தலையிற் பொற்சரிகை விளிம்புகோத்த சிறுபாகை சூடி
யிருந்தான். உடம்பினோடு ஒட்டி இறுகப் பிடித்திருக்குங் காற்சட்டை
கைச்சட்டை யிட்டிருப்பதனாற், பூங்கொம்புபோல் ஒடிந்து விழும் இயல்
பினையுடைய அவன் உடம்பின் உறுப்புகள் திருத்தமான அழகுடன்
பொருத்தமுற்றிருத்தல் நன்கு தோன்றிற்று. இவன் இடுப்பில் இறுகப்
பிணித்திருக்கும் அரைக்கச்சில் நொய்தான கொடுவாள் ஒன்று தொங்
கிற்று. மெல்லிய தோலினால் தைத்த அடிச்சட்டை முழங்கால் அளவும்
மாட்டியிருந்தான். அவன் ஏறிச்செல்லுங்குதிரையின் சேணங் கலினம்
முதலியன எல்லாம் நடுத்தரமான சிறப்புடையன; சுருங்கச்சொல்லு
மிடத்து, இவ்விளைஞன் பெரிய ஒருசெல்வன் வீட்டிலுள்ள ஏவலாளி
களில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவனாகத் தோன்றினான்.

இனி ஒருவகையான குறிப்புள்ள இவன் கண்கள் பெருத்து நீலநிற
முடையனவா யிருந்தன. அவற்றின் குறிப்பை நோக்காமல் அவை
தெளிவாக இருத்தலைமட்டும் பார்ப்பவர்க்கு அவை மிகவும் அழகாகத்
தோன்றும். நல்ல இயல்புகளுக்கு ஓர் உறைவிடம் போலத் தோன்றி
அகன்று உயர்ந்த நெற்றியானது பொன்னிறமாய் மழமழவென்று விளங்
குதலால் அவன் கண்களில் உள்ள கொடுங்குறிப்பு அவ்வளவாகத் தெரித
லில்லை. அவன் முகத்தின் கீழ்ப்பாகங்களெல்லாம் அவன் நல்லன் என்
றறியும்படியாக அமைந்திருந்தன. திருத்தமாய் அமைந்த அவன் இதழ்கள்
அவனிடத்துக் கள்ளங்கவடு இல்லாமை காட்டுவன போல் இருந்தன. அவ்
விதழ்கள் விரியுந்தோறும் இடைஇடையே மயக்குந் தன்மை யுடைய
இனிய நகையொளி தோன்றுதல்போல மற்றை ஆண்மக்க ளிடத்திற்
பார்த்தலரிது. அங்ஙனம் நகைதோன்றும்போதெல்லாம், செய்ப்பான பவ
ளத் துண்டின்மேல் ஞாயிற்றின்கதிர் விரிதல்போலவும், இங்குலிகச் செப்

பின் வடிம்பில் விழுமிய முத்துகள் பதித்ததுபோலவும் இரண்டு வரிசை
யாகப் பற்கள் தோன்றும்.

இனி இவ்வாறு வகுத்துச் சொல்லப்பட்ட இளைஞன் குடகிலிருந்
தாயினும், இன்னும் அதற்குந் தொலைவிலுள்ள நாகநாட்டி லிருந்தாயினும்
வந்தவன்போல் மேல் கடற்கரையைச் சார்ந்த மேற்கணவாய் மலையநாட்
டில் வந்துகொண்டிருந்தான். இவன் நீலகிரி நகரத்திற்கு நேரே போகும்
வழியிற் செல்லாமல் இடையே மேற்கணவாய் மலைச்சாரலிற் கொண்டு
போய்விடுங் குறுகலான ஓர் இடுக்கு வழியில் இப்போது திரும்பிச் சென்
றான். இவன் சில நாட்களாக வழிநடந்து வந்திருக்கவேண்டும்;
ஏனெனிற், சிறிது நேரத்திற்குமுன்னே வழிநடை துவங்கியிருந்தால்
இவன் தன்குதிரையைப்பற்றி இப்போது மிகவுங் கவலைகொண்டு பார்ப்
பது போற் பார்க்கவேண்டுவ தில்லை; சிறிது நேரத்திற்கு ஒருதரம்
வழிச்செலவை நிறுத்திக் கீழ் இறங்கி நிலத்திற் கொழுமையாய் வளர்ந்
திருக்கும் இனியபுல் மேயவிட்டுத், தான் தீவிய முந்திரிக் கொடி படர்ந்த
மாநிழலில் இருந்து சாய்ந்துகொண்டு தலைக்கு மேலே குடும்புகுடும்
பாய்த் தொங்குங் கொழுவிய பழக்குலையில் ஒன்றுபறித்துத் தின்னு
வான்; திரும்பவுஞ் சிறிதுநேரங்கழித்து வழிநடை தொடங்குவான்; இவ்
வாறு சில நாழிகையாக அவன் வந்துகொண்டிருந்தான்.

இனி இவன்போகும் இடுக்குவழி மிக நீண்டதா யிருந்தாலும் மெத்
தென்ற புற்கற்றை நெடுகவிருத்தலாற் குதிரைக்கு வழியிற் சிறிதும்
வருத்த மில்லை. அதுவேயு மன்றி, அவ்வழியி லிடையிடையே பல சிற்
றருவிகள் ஓடிவருதலால் குதிரை தன் கால்களைக் குளிரச் செய்து
கொண்டுந் தண்ணீர் அருந்தி விடாய் தீர்த்துக்கொண்டுஞ் செல்வ
தாயிற்று. இனி ஞாயிறு மறைகின்ற நேரத்தில் இவ்விளைஞன் அவ்
விடுக்கு வழியின் முடிவிற்போய்ச் சேர்ந்தான்; நடுவில் இடைவெளியா
யுள்ள மேட்டுப்பாங்கான நிலத்திற்கு இருபக்கத்துஞ் செங்குத்தாய்
ஆழ்ந்துகிடக்கும் பள்ளத்தாக்குள்ள மலைச்சாரல் தொடர்புற்று இருக்
கின்றது. இம் மேட்டுப்பாங்கான மலைத்தொடர்பினுள் அவன் நுழைந்து
போவானாயினான்; இங்ஙனம் போகப்போக இருளோவென்று கருகித்
தோன்றும் மலைத்தோற்றம் அவன் சிலநாழிகைமுன்னே வழிநடந்து
வந்த வளவிய நிலத்தின் றன்மையோடு எவ்வளவு மாறுபட்டுக் காணப்
படுகின்றது! மாலைப்பொழுது முற்றும் வந்து கவிந்த வுடனே, காடு
முருடான இம்மலைப்பாங்கில் விரிந்து கிடக்கும் ஓர் அடர்ந்த காட்டின்
அருகே வந்து சேர்ந்தான். அவன் அங்குள்ள வழி துறைகளெல்லாம் முற்
றுந் தெரிந்தவன் போலவும், அங்கு எதற்கும் அஞ்சாதவன் போலவுங்
காணப்பட்டான். மரங்கள் ஒன்றோ டொன்று பிணைந்து வழிதுறை
யின்றி எல்லாம் குழம்பலாய்க் கிடக்கும் அவ்விருண்டகாட்டின்

மிக - - புதிதாக வழிச்செல்வோர் யார்க்கும் அறியக்கூடாத வழியை இவன் கூர்மையான கண்கள் தெரிந்தெடுத்தன; பின்னும் ஓர் அரை நாழிகையில் தழைக்கும்பின் இடையிடையே வெளிச்சந் தோன்றுதலுங் கண்டுகொண்டான்; மற்றுஞ் சில நொடிப் பொழுதில், மரங்களின் நடுவிற் குறுக்கு உத்திரங் கட்டி அதன்மேல் வெள்ளாட்டுத் தோலானும் மான்றோலானுந் தைத்த போர்வையிட்டுச் சமைத்த ஆறுகூடாரங்களுள்ள ஒரு பாசறையினை அடைந்தனன்.

இனி இப்பாசறைவீட்டு முற்றத்தின் இரண்டிடத்தில் நெருப்புக் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது; இந்நெருப்பண்டையிற் சிலர் மாலைக்காலத்திற்கு வேண்டும் உணவு சமைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் நீண்டுயர்ந்து வலியராயும் அழகாயும் இருந்தனர். உச்சியில் சிவப்புத்துணியுள்ள ஆட்டுத்தோற்குல்லாவைத் தலைக்கு அணிந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அடியிலிட்டிருக்குந் தோற்சட்டை காலுக்குப் பாதுகாவலாயிருப்பதன்றியும் நடைவிரைவுக்குந் தடைசெய்வதில்லை. அது வல்லாமற், கைத்துப்பாக்கியுஞ் சிற்றுடைவாளுஞ் செருகிய அரைப்பட்டிகையிற் கூரியகத்தியுந் தொங்கவிட்டிருந்தார்கள். கூடாரங்களுள் எட்டிப் பார்த்தால் எவ்வளவு ஆட்கள் இருந்தார்களோ அவ்வளவு துப்பாக்கிகளும் இருந்தன. சுருங்கச் சொல்லுங்கால், இம்மலைநாட்டில் நெடுங்காலம் வழிப்பறி கொள்ளை செய்துகொண்டுவருபவராயும், இந்நாட்டிற்புகுந்த நரசிங்கவருமசோழன்படைக்குக் கொடும்பகைவராயுமுள்ள கள்வர் கூட்டத்தினுள் ஒரு பகுதியினராக இங்குள்ள இச்சிறுகூட்டத்தார் காணப்பட்டனர்.

இனி இப்பாசறைவீட்டண்டை வந்துகொண்டிருக்கும் இளைஞன் தன்குதிரைக்குளம்படியின் ஓசை அச்சிறு கூட்டத்தார் காதிற் படுமென்பது தெரிந்தவுடனே அவன் தன் இதழ்களைக் குவித்துப் பளீரென்று ஒரு சீழ்க்கை யடித்தான். அச்சீழ்க்கை ஓசை அக்காடெங்கும் உருவிச் சென்றது. அக்கள்வர் கூட்டத்தார் தங்கள் நண்பன் வரவை அறிவதற்கு இச்சீழ்க்கையோசை ஓர் அடையாளம்போலும்! மிகவுந் திணிந்து பின்னிக்கிடத்தல்பற்றி அக்காட்டின்வழியே சிறிது நேரமாக நடத்திக்கொண்டு வந்த தன் குதிரையோடு அவ்விளைஞன் அவர் எதிரிற் புகுந்தபொழுது நெருப்பின் வெளிச்சம் அவன் முகத்திற் படவே அவரெல்லாரும் உடனே அவனைத் தெரிந்துகொண்டனர். அவனோ அவர்களையும் அவ்விடத்தையும் புதிதுகண்டவனாய் இல்லை; அவர்களும் அவ்வாறே அவனோடு நன்கு பழகினவர்களைப்போல் இருந்தனர். நண்பர்க்குரிய முகமனுரைகள் ஒருவர்க்கொருவர் வழங்கினர்; அவர்களுள் ஒருவன் அவ்விளைஞனுடன்வந்த குதிரையைக் கொண்டுபோய்த் தீனிமுதலியன அளித்தான்.

"உண்மையாகவே இது நேர்த்தியான குதிரைதான்" என்று ஒருவன் அதன் கழுத்திற் றட்டிக்கொடுத்து "உனக்கு இது நல்ல உதவி செய்தது" எனக்கூறினான்.

"ஆம்" என்று அவ்விளைஞன் மறுமொழிதந்து "எனக்கு இன்னும் நெடுநேரம் இருந்தது பற்றி இந்நாள் முழுமையும் மிக மெதுவாய் அதனை நடத்திக்கொண்டுவந்தேன். உங்கள் தலைவனைத் தவறாமற்காணும் நேரம் நன்கு அறிவேனாதலால் இராப்பொழுதிற்குமுன் இங்குவர முயன்றிலேன்" எனச்சொன்னான்.

"வேலையிருந்தால் ஒழிய" என்று அக்கள்வன் அருகிலுள்ள தீவெளிச்சத்தில் ஒரு குறிப்புத்தோன்றநகைத்து "எங்கள் தலைவனுக்கு எல்லாநேரமும் ஒன்றுதான். அதுநிற்க, உன் குதிரையைப்பற்றிப் பேசுமிடத்து" என்று தொடர்ந்து குதிரை நோட்டத்திற் பழக்கப்பட்டவன் போல் அதன் உடம்பின் ஒழுங்கையும் ஒவ்வோர் உறுப்பின் அமைவையும் மெதுவாக அளந்து நோக்கி "ஆ, இது மிக உயர்ந்த பரிமா" எனமொழிந்தான்.

"இந்த இனத்திற்கு உரிய அடையாளம் இங்கே இருக்கின்றது" என்று அவ்விளைஞன் அதன் பின்றொடையில் தீய்க்கப்பட்ட ஒரு சிறிய தழும்பைக் குறித்துக்காட்டி அவனோடு ஒத்துப்பேசினான்; ஏனெனில், அம்மலைநாட்டிலுள்ள குதிரைகளின் இனப் பகுப்பினை வழுவாது நெறிப்படப் போற்றிவைப்பதற்கு அவர்கள் அங்ஙனம் அடையாளம்இடுதல் வழக்கம்.

"உண்மை! இந்தஇனம் நல்லதுதான்" என்று அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மற்றொருவன் வியந்தான். "ஆயினும் எங்கள் தலைவன் ஏறிச்செலுத்துகின்ற குதிரையினும் இது தாழ்ந்ததுதான். ஏனென்றால், அதன் பின் தொடையில் குதிரைக்காற் பறளைக்குறி யிருப்பதனை நான் சொல்லும்போது இளையோய், நீயே அறிவாய்" என்றான்.

"நண்பனே, நின்தலைவன் குதிரையினை நான் ஒருகாலுங் கண்டிலேன் போலவும், குதிரை இனங்களுள் அது மிக அருமையான தென்பதைக் குறிக்கும் பறளை அடையாளத்தை நான் அறியேன் போலவும் நீ பேசுகின்றாய். அதுநிற்கட்டும். இப்போது எனக்காக என் குதிரையினைப் பார்த்துக் கொள்; உங்கள் தலைவனோடு நான் உடனே பேசல் வேண்டும்" என்று அவ்விளைஞன் மொழிந்தான்.

இரண்டாவது பேசின கள்வன் அப்படியேஅவனைத் தன்பின்னே வரும்படி அழைத்துக்கொண்டு போவானாயினான். வழிதுறையில்லாத அக்காட்டின் இடையிலே இருவரும் புகுந்து, கூடார முற்றத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பு வெளிச்சத்திற்கு அப்புறம் போய்விட்டார்கள்; இப்போது எங்கும் ஒரே இருளாய் இருந்தது. ஆனாற் கள்வனோ தான்

செல்லும் வழியினை மிகவும் நன்றாய் அறிந்தவன்போல் விரைவாய் நேரே சென்றான். இளைஞனோ அவன்பின்னே ஒட்டிக்கொண்டு போயினான். ஓசையின்றி எங்கும் இருண்டு கிடக்கும் அவ்விடத்திற் சடுதியிலே யாரோ காவலாளன் அறைகூவும் ஓர் ஒலி கேட்டது. உடனே அதற்குக் கூடப் போகுங் கள்வன் ஏதோ விடை சொன்னான்; சிறிதுதொலைவில் மரங்களின்நடுவில் மற்றொரு வெளிச்சந் தோன்றச் சிறிதுநேரத்தில் ஒரு கூடாரத்திற்கு முன்னே தீ எரியும் முற்றத்தில் இருவரும்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

முன்னேகண்ட சிறிய பாசறைக்கு உரியவற்றுள் இதனைக்காட்டினும் இக் கூடாரம் பெரியதாயும் உயர்ந்ததன்மையுடையதாயும் இருந்தது; இதன் படாத்திலுள்ள தோலின் ஓரங்களில் நீலப்பட்டுத்தைக்கப்பட்டிருந்தது; இதன் நுழைவாயிலும், நீலப்பட்டினாற்செழுமையான பூத்தொழில் செய்யப்பட்ட திரை இடப்பட்டிருந்தது. தீயில் மணங் கமழ உணவு சமைக்கும் மட்பாண்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே ஓர் ஏவற்காரன் உட்கார்ந்திருந்தான். இளைஞனை அங்கே அழைத்துக்கொண்டுவந்த கள்வன் கூடாரத்தினுள்ளே அவனை நுழைந்து போகும்படி சொல்லிவிட்டுத் தான் வெளியே நின்றுவிட்டான்.

அக்கூடாரத்தினுள்ளே நிலத்தில் விரிக்கப்பட்ட பாயின்மேல் இருபத்துமூன்று அல்லது இருபத்துநான்கு ஆண்டிற்கு மேற்படாத ஒருவன் சாய்ந்துகொண்டிருந்தான்; அவன்முகத்திற் பிறரை அடக்கியாளும் பொருட்டு இயற்கையிலேயே அமைந்துள்ள ஒருகளை தோன்றிற்று. அவன் உயரமாகவும் ஒல்லியாகவும் இருந்தானாயினும், ஒத்துச்சமைந்த அவன் உடம்புஞ், செவ்வையாகப் பொருத்தப்பட்ட உறுப்புகளும் அவன் மெய்வலியின் மிகுதியினை இனிது விளக்கின. அவன் தலைமயிர் கரியதாய்ச் சற்று அளவுக்குமேல் அடர்ந்திருந்தது. அவ்வாறே மிகவுங் கரியவான அவன்கண்கள் பெருந்துலக்க முடையனவா யிருந்தன. அவன் முகத்திலுள்ள மற்றை உறுப்புகளெல்லாஞ் சிறிது பரும்படியாகக் கடைந்தெடுத்தனபோல் இனிதமைந்திருப்பவாயின; அவன் முகத்தை ஒரு பக்கச் சாய்வாய்ப் பார்த்தால் மட்டும் மூக்குக் கழுகுபோற் சிறிது வளைவாயிருத்தல் தோன்றும். அவன் சிறிது கன்னமீசையும் முகமீசையும் வைத்திருந்தான். அவன் மோவாயோ மயிரின்றி நன்றாய்ச் சிரைக்கப்பட்டிருந்தது. கள்வர்கூட்டத்திற்கு உரியவண்ணம் அவன் அணிந்திருந்த ஆடை தன் ஆட்கள் அணிந்திருந்தவற்றைக் காட்டிலும் மிக உயர்ந்ததாயும், அரைக்கச்சுப் பூத்தொழில் செய்யப்பட்டதாயுங், கைத்துவக்குஞ் சுரிகையும் வெள்ளிவைத்து இழைத்தனவாயுங், குற்றுடைவாளும் அவ்வாறே அழகுடையதாயும், பாயின்மேல் அவன் அருகிற்கிடந்த சுழல்துப்பாக்கி திறமையான தொழிற்பாடு உடையதாயும் விளங்கின. கூடாரத்திற்

றொங்கவிட்டிருந்த வெள்ளிவிளக்கு இவன் முகத்தில், நன்றாய் ஒளி பரப்பினமையால் இவன் முகக்குறிப்பை நன்கு அளந்துபார்த்து இவன் மாட்டுத் தடைபடாத மனவூக்கமும் மனக்கிளர்ச்சியும், எவர்க்கும் அஞ்சாத வன்கண்மையால் எவற்றையும் பொருள்செய்யாது முடிக்கும் பேராற்றலும் பெருந்திறமையும், அவற்றால் அவன் மற்றையோரைக் காட்டிலுந் தனக்குள்ள உயர்ச்சியினை நன்றாய் அறிந்திருந்தான் என்னுங் குறிப்பும் அமைந்து கிடத்தலைக் கடிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். இங்ஙனம் அவன் எல்லாவகையானுந் தன்கீழ் உள்ளார் தன் சொற்படி அடங்கி நடந்து தன் இடத்து நம்பிக்கையுடையவராய் நடந்து கொள்ளவுந், தான்வேண்டும்பொழுது அவரை வலிந்து ஒன்று செய்யும்படி வற்புறுத்தி முடிக்கவுங் கூடிய ஆற்றலும் உயர்ச்சியும் உள்ளவனாயிருந்தனன்.

அவ்விளைஞனுக்கு இக்கள்வர் தலைவன் புதியன் அல்லன். அக் கூடாரத்தினுள் நுழைந்தவுடனே அவ்விளைஞன் இவனை ஓரளவானபணிவுடன் வணங்க, அத்தலைவனுஞ் சில நேரங்களில் உயர்ந்தோர் தம்மினுந் தாழ்ந்தோரை நண்புடன் அன்பாய் நடத்துமுறைப்படி நேயர்க்குரிய இனிய மொழிகள் சொல்லி அழைத்தான்.

“சந்திரா, நின்வருகை நன்றாகுக. என்னசெய்தி கொண்டுவந்தாய்?” என்று அக்கள்வர் தலைவன் கேட்டனன்.

“மேன்மைதங்கிய தலைவனே, எல்லாஞ் செவ்வையாக நிகழ்கின்றன” என்று அவ்விளைஞன் மறுமொழி தந்திட்டான்.

“இதனால், நாகநாட்டரசி யிடத்தும் நீலலோசனன் என்னும் பௌத்த இளைஞனிடத்துங் கருதியவண்ணம் முடித்துவந்தாயென்று நினைக்கின்றேன்” என்றான் அத்தலைவன்.

“மேற்கரை என்னுந் தன் நகரத்திலிருந்து பயணம்போவதற்கு மிகவும் இசைந்தவழியினை நீலலோசனனுக்குக் காட்டியதுபோலவே, நாகநாட்டிலிருந்துவரும் அழகிய குமுதவல்லிக்குங் காட்டியிருக்கின்றேன்” என்று அவ்விளைஞன் ஒத்துக்கூறினான்.

“சந்திரா, நன்கு செய்தாய்.” என்று தன்முகத்தில் மகிழ்ச்சிதோன்றச் சொன்ன அத்தலைவன் மீண்டும் “முன்னொருமுறை நீ எனக்கு மிகவும் நுட்பமாய் விரித்துச்சொன்ன வரலாற்றில் உனக்கு நம்பிக்கை உண்டோ என்பதனைத் திரும்பவும் அறிய விரும்புகின்றேன். ஏனெனில், பெறப்படுகின்ற அப்பொருளின் உயர்ச்சியை நோக்கினல்லது, அவ்வளவு பெரியதொரு துணிகரமான செயலிற் புகுதற்கு நான் நினைக்க மாட்டேன்” என்றுசொன்னான்.

“யான், நுணுக்கமாய் விரித்துச்சொல்லிய ஒவ்வொன்றும் உண்மையாமென்றே நம்புகின்றேன். தாமரைவேலி என்று சொல்லுதற்குப்

பெரிதும் வாய்ப்புடைய மலையவேலியின்கண் அப் பெரும்பொருள் புதையலாய் இருக்கின்றது" என்றான் சந்திரன்.

"புதுமை! புதுமை! இம்மேற்கணவாய் மலைத்தொடர் முழுதும் எனக்குத் தெரியாத சந்து, பொந்து, மூலை, முடுக்கு ஒன்றுமே இல்லையென்று என்னைப் பெரிதாக எண்ணியிருந்த எனக்குந் தட்டுப்படாமல் தாமரைவேலி என்பதொன்று இருத்தல் பெரிதும் வியப்பாயிருக்கின்றது! அங்ஙனம் ஒன்றிருக்குமென இதுவரையில் நான் ஐயப்பட்டதுமில்லையே! ஆயினும், அப்படியொன்று இருக்கலாம்—அப்படியொன்று இருக்கத்தான் வேண்டும்!" என்று காதிற் கேட்கும்படியாகவே அத்தலைவன் முனகினான்.

"அஃதப்படித்தான்! உயர்ந்தோய், மலைநாடர்க்குள் வழங்கும் இச்செய்தியாவது உமக்குச் சிலநேரங்களில் எட்டியிருக்கவேண்டுமே"என்று சந்திரன் அழுத்திப்பேசினான்.

"ஆம்! அதனாலேதான் நீ முதன்முதல் அக்கதையினை எனக்குச் சொன்னபோது நான் அவ்வளவு உன்னிப்பாய்க்கேட்டேன். நான் குழந்தையாயிருந்தபோது என்பெற்றோர்"—என்று சொல்லும்போதே அத்தலைவன் முகம்வேறுபடப் பெருமூச்சுவிட்டு "ஆம் குழந்தையாயிருந்தபோது இறந்துபோன என்பெற்றோர், தமிழர்க்கு முதற் றந்தையுந்தாயும் இறைவனாற் படைக்கப்பட்ட காலத்தில் இம்மலைத்தொடர் இடையில் உள்ள தாமரைவேலியில் அவர் அவ்விறைவன் கட்டளையால் தங்கியிருந்தனரெனவும், அவர்க்குப்பின் மக்கள் யாரும் அதனுட் புகுத இடம்பெறவில்லை எனவும், ஆயினும், ஒரோவொருகால் நெடுங்காலம் இடையிட்டுத் திருவருளாணையாற் செலுத்தப்படுகின்ற தூயனொருதுறவி தூயதான அவ்விடத்தைக்குறுகி ஆண்டுச் சுற்றிலும் உயர்ந்துவிளங்கும் மலைகளின் மேலிருந்து கீழேபொலிந்துதோன்றும் இன்பமான இளங்காவினை அப்பள்ளத்தாக்கிற் காண்பன் எனவுஞ் சொல்வது வழக்கம்" என்றான்.

"என்னுடைய கதையாலும் நீங்கள் சொல்லியவற்றாலுங் குறிப்பிக்கப்பட்ட அவ்விடந்தான் நந் தமிழர்க்கு முதற்றந்தையுந் தாயும் உறைந்த இன்பநிலமென்று நான் சொல்லவில்லை. என் அறிவுக்குப் புலப்பட்டபடி கேட்டால், அஃது அவ்விடம் அன்றென்பதே என் கருத்து. நம் முதற்றந்தை தாயர்க்குப்பின் அவ்விடம் அழிந்துபோயிற்றெனல்தான் உண்மை; ஆயினும் இம்மேற்கணவாய் மலைத்தொடரில் எங்கோ ஓரிடத்தில் அவர் இருந்த அம்மலையவேலிப் பெயர்கொண்ட ஓரின்ப இளங்கா விளங்குதல் வேண்டுமென்பது மட்டும் நான் உறுதியாய்ச் சொல்வேன். இனி நான் சொன்ன மற்றை வரலாறுகளைக் கொண்டு, அங்குப் பொற்குவியல் உண்டோ இல்லையோ என்பதனை நீங்களே அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால், நாம் குறிப்பிட்டுப்பேசியது

மலைநாட்டில் வழங்கும் வரலாற்றுடன் மிகவும் பொருந்தியிருக்கின்றது" என்று சந்திரன் சொன்னான்.

"அவ்வரலாற்றினால், அதுபோன்ற இன்பமான இடங்கள் இம்மலைகளினிடையே பல இருக்கின்றன என்றும், அவ்விடங்களில் மிகச்சிறந்த மலர்கள்மட்டும் பூக்கின்றன, அருமையான இளமரங்கள்மட்டுங் கொழுக்கின்றன என்றும், பாம்புமுதலான ஊர்வனவற்றிற்கு உணவாகும் பரும்படியான தழைகள் அங்கில்லை என்றும், அமிழ்தவடிவாயுள்ள அத்தனித்த இடங்களிற் புலிகளேனும் நரிகளேனும் நுழையமாட்டா என்றும், அவ்விடத்தைச்சுற்றி அரைப்பட்டிகைபோல் உள்ள செங்குத்தான மலைகள் புறத்தேயிருந்து பார்ப்பவர்க்குத் திரை மறைப்புப்போல் அவர் பார்வையினைத் தடைசெய்தலேயன்றி வெளியிலிருந்து மக்கள் அடிச்சுவடு தோயாவண்ணம் எழுப்பிய வரம்புபோலவுங் குளிர்காலத்துக் கொடுங்குளிர்காற்றும் வேனிற்காலத்து வெங்கதிர்வெப்பமும் நுழையாவாறு கட்டிய அரண்போலவும் பயன்படுகின்றன என்றுங், கடைசியாகப் பொற்குவியலும் வெள்ளிக் குவியலும் புதையலாயுள்ள கனிகளும் உயர்ந்த முழுமணிகள் குவிந்த முழைஞ்சுகளும் உள்ளன என்றும் நாம் விளங்க அறிகின்றோம்" என்று பெருகியெழுந்த மகிழ்ச்சி தணிந்தாற்போலத் தாழ்ந்த குரலிற் பேசினான் அத்தலைவன்.

"தலைமுறை தலைமுறையாகச் சொல்லப்பட்டு இம்மலைநாடர்க்குள் வழங்கிவரும் அவ்வரலாற்றினை நீர் அவ்வளவு நன்றாய் நும் உள்ளத்திற் பொதிந்து வைத்திருந்தும், நான்சொன்ன அக்கதையினை நீர் ஒரு நொடிநேரமாவது ஐயமுறத் தலைப்பட்டது எனக்கு மிகவும் வியப்பாயிருக்கின்றது" எனச் சந்திரன் சொன்னான்.

"நான் அதனை ஐயப்படவில்லை; முதலிலிருந்தே நான் அதைப்பற்றி ஐயப்படாவிட்டாலும், நீ சொன்ன மற்றை எல்லாவரலாற்றிலுந் திருத்தமாகப்பேசினையோ என்று யான் உறுதிசெய்து கொள்ளும்பொருட்டே பலகேள்விகள் கேட்டேன்" என்று வழக்கமாய் எதற்கும் அஞ்சாத தன் இயல்புக்கு இசையப் பொறுமையான குரலோடு அத்தலைவன்பேசினான்.

"நான் சொன்ன உண்மையில் நீர் ஏன் தான் ஐயப்படல்வேண்டும்?" என்று சந்திரன் கேட்டான்.

"என் நிலைமையில் உள்ள ஒருவன் தன் ஆள் சொல்லும் உண்மையில் ஐயப்படாவிட்டாலும் ஒருதரத்திற்கு இரண்டுதரமாக ஓர் உண்மையை ஆய்ந்தறியவேண்டாமா?" என்று அவன் விரைந்துகேட்டுச் "சந்திரா! நான் சொல்வதைக்கேள். உன்னைக் கடைசியாக நான் கண்டதுமுதல் நான் நினைத்தது இது: நீ சொன்ன சிக்குமுக்கான சூழ்ச்சியில் தலைகீழாய்ச்சென்று விழுதலைக்காட்டினும்,உடனே அவன்மேற் பாய்ந்து விழுந்து அம் மறைபொருள் தெரிந்த அவனைக்கொண்டே அதனைத்

தெரிந்துகொள்ளல் சுருக்கமும் அதனால் நல்லதுமன்றோ? என்னை நம்பு; உன் தலைவனை ஒருமுறையேனும் பிடித்துக்கொண்டு வந்து இம்மலைகளினிடையே என்மாட்டுக் காவலில் வைத்துக்கொள்வேனாயின்—'' என்பதற்குள்;

''அவன் செத்தாலுஞ் சாவான்ஒழிய இம்மறைபொருளை மட்டுஞ் சொல்லான்'' என்று சந்திரன் இடையிற்கூறி ''இச்செய்திகளெல்லாம் எனக்குத்தெரிந்தபின், அவன் கடைசியாகப் பயணப்பட்டுப் போனபோது அவன் கூடவே போவதற்கு நான் நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவில்லையா—''என்று சொல்வதற்குள்;

''நல்லது, நல்லது'' என்று அத்தலைவன் மறுபடியும் விரைந்து இடைமடக்கிச் ''சந்திரா, நீ சொன்னவாறே ஆகட்டும்! அதைக்குறித்து நான் ஆராய்ந்தபோது, நீசெய்த சூழ்ச்சிப்படி செய்தலைவிட வேறுவழியில்லையென்னும் முடிபுக்கு வந்தேன். அது சிறந்ததென்றுரைப்பதற்கும் நான் பின்வாங்கேன். பெரியநன்மை கிடைப்பதாயின், அதுமிகவுங் கலவரமானதென்று சொன்னதுகொண்டு அதனால் உண்டாகும்இடைஞ்சல்களை நினைந்து பின்வாங்குவேன் என்று நினையாதே. நண்பா சந்திரனே, செய்துமுடிக்கக்கூடிய ஒன்றிற்கு எளிதான நேரானவழி யெதுவென்று காண்பதே எனக்கு வழக்கம்; எளிதிலே செய்து முடிக்கக்கூடாததாயிருந்தால் மட்டுஞ் சுற்றான மெதுவானவழியிற் செல்லமுயல்வேன். இனி விரித்துச்சொல்ல வேண்டுவதில்லை; போதும்! இப்போது மாலைக்கு உணவு ஏற்பாடாயிருக்கும்; நாம் அதனை உண்பம். உண்டபின் சிலநேரம் நீ என்பக்கத்திற் பாயலிலேபடுத்து அயர்வுதீர்த்துக்கொண்டு விடியற்காலையில் நீலகிரி நகரத்தில் உன் தலைவனிடம் போய்ச்சேர்'' என்று மொழிந்தனன்.

இரண்டாம் அதிகாரம்

எதிர்ப்பு

இப்போது சொல்லப்படுஞ் செய்திகள் முன்னதிகாரத்திற் கூறியவை நடந்த மூன்றுநான்கு நாட்களின்பின் நேர்ந்தனவாகும்.

ஞாயிறு தோன்றியபின் உடனே ஆறுபேர், குடகிலிருந்து நீலகிரி நகரத்திற்குச் செல்லும் பாதையை அடுத்து அடர்ந்திருக்குங் குறுங்காட்டின் நீழலில் தங்கியிருந்தனர். அவர்கள் ஏறிவந்த குதிரைகளின் நிலைமையைப் பார்க்கும்போது அவர்கள் இராவிற் சில நாழிகைகளாக வழி நடந்து வந்திருக்க வேண்டுமென்பது விளங்கிற்று. இவர்கள் தங்கிய இடம் நீலகிரிநகரத்திற்கு நாற்பதுமைலுக்கு அப்பால், மேற்கணவாய்

மலைத்தொடரின் எல்லைக்குள் அடங்கியிருந்தது. ஓர் யாண்டில் முக்காற்பங்குகாலம் மிக இனியதாய் விளங்குவதான அம்மலைநாட்டில், இவ்விடியற்காலமானது மிகவும் இன்பமுடைத்தாய்ப் பொலிவுற்றது. பறவைகள் மரங்களின்மேற் பாடிக்கொண்டிருந்தன; அன்னப்புட்கள் கால்வாய்களிற் செருக்குடனே மிதந்துகொண்டிருந்தன; கொழுவியமலர்கள் இதழ் விரிந்து காற்று வாட்டத்தில் நறுமணம் பரப்பின; அளவிறந்தனவாய் முழுமுழுப் பருமனுடையவான பலநிறமணிகளுங் குலைகுலையாய்த் தழைகளின் இடையே ஒவ்வொருகொம்பிலுந் தொங்கிக்கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றும் மாதுளம்பழம் எலுமிச்சம்பழங் கொடிமுந்திரிப்பழம் முதலியவற்றின் அறத்திணிந்து கொழுவியவாய் மினுமினுவென்று விளங்கும் வண்ணங்களின்மேல் ஞாயிற்றின் இளங்கதிர்கள் தோய்ந்து மிளிர்ந்தன; வானமென்னும் நீலப்படங்கின்மேல் முகிற்கறை ஒருசிறிதும் இல்லாமையால் அது தெளிந்து காணப்படுவதாயிற்று. ஒளிவிளக்கம் வாய்ந்த பொன் உருண்டைபோல் திகழும் இளஞாயிறு தன் கதிர்களைச் சூழவிரித்து நீலநிறத்தொடு விரசும் இடந்தவிர, அவ்வானின் தெளிநீலவண்ணம் இடையறுந்துபோகாமல் ஒரே ஒழுங்காய்த் தொடர்புற்று வளைவாய்த்திகழ்ந்தது.

இப்போது இக்குறுங் காட்டிலிருந்த ஆட்கள் அறுவரும் முன்னதிகாரத்தில் நாங் காட்டிய கள்வர்கூட்டத்திற் சேர்ந்தவர்கள் என்றறிய வேண்டும். நாம் முன்சொல்லியவாறே உடைஉடுத்துப் படைக்கலங்கள் அணிந்திருந்தனர்; ஆயினும், இப்போது சுழல் துப்பாக்கிகளைத் தாம் வேண்டியபோது கையாளத்தக்க வகையாய் முதுகின்மேற் றொங்கவிட்டிருப்பது ஒன்றுதான் வேறுபாடாகத் தோன்றுகின்றது.

அவர்களுக்குத் தலைவன்போற் காணப்பட்ட ஒருவன் ''இவ்விடந்தான். நமக்குவந்த செய்திப்படி நமது துணிகரச்செயல் இப்போது சென்றுகொண்டிருக்கும் நாழிகைக்குள் செய்து முடிக்கப்படும். வாருங்கள்! நம்முடைய குதிரைகளை இக்காட்டுக்குள்ளே கொண்டுபோய் விட்டு, மிகுந்த நேரமுங் கொழும்புல் மேயச் செய்விப்போம்'' என்று அழைத்தான்.

''இருளா, இப்போது சிறிதுமுன்னே நீ சுட்டிச் சொல்லிய கட்டளைகள்?'' என்று மற்றொருவன் வினவினான்.

''அவை சுருக்கமாயிருந்தாலும், நம் தலைவன் எப்போதும் நமக்கு இடுங்கட்டளைகளைப் போலவே கடுமையாக இருக்கின்றன'' என்று இருளன் விடை பகர்ந்தனன்.

''சிலவேளை ஐயமாகவும் இருக்கின்றன.'' என்றுசேர்ந்து பேசினான் மற்றொரு கள்வன். ''ஆம், அவை ஐயப்படுவதற்கும் இடஞ்செய்கின்றன. அச்சுறுத்தும் நம் தலைவனாகிய அப்பெரிய நல்லான் தன் கருத்தையுந்

தன் முடிவான நோக்கங்களையும் எனக்குங்கூடச் சொல்லுவதில்லை. இத்தொழிலில் இங்கே நம்மை யனுப்பிவிட்ட அதேநேரத்தில் தானும் ஒரு துணிவுசெயல்மேற் போயிருப்பதைக் கருதிப்பார்க்கும்போது, சந்திரனுஞ் சொல்லப்பட்ட ஒருசெய்திக்கும் அல்லது ஒருசூழ்ச்சிக்கும் இதற்கும் ஏதோ தொடர்பு இருப்பது தெரிகின்றது'' என்று இருளன் சொன்னான்.

''சிலகாலமாய் மூன்று நான்குமுறை நம் தலைவனிடம் வந்துகொண்டிருக்குஞ் சந்திரன் என்கின்ற அவ்விளைஞன் யார்?'' என்று அவர்களில் மற்றொருவன் வினவினான்.

அதற்கு இருளன் ''நீலகிரிப்பட்டினத்திலிருக்கும் ஒரு பணக்காரன் வீட்டார்க்கு அவன் உரியவன் என்பதற்குமேல் அவனைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. நாம் இங்ஙனம் வீண்பேச்சுப் பேசிக்கொண்டு காலத்தைக் கழிப்பதைவிட, நல்லான் என்னிடத்துச் சொல்லிய ஏற்பாடுகளை உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்; கேளுங்கள்! நாம் ஆறுபேர் இருக்கின்றோம்; நாம் எதிர்க்கவேண்டியது மூன்று பேரைத்தாம் என்பதுதெரியும். இந்த மூவரில் ஒருவன் வரிசையிலும் பிறப்பிலும் உயர்ந்த பௌத்த இளைஞன் என்றும், மற்றை இருவரும் அவனுக்குத் துணைவர் என்றும் அறிவீர்களாக. அவர்கள் செவ்வையான குதிரைகளின் மேற் படைக்கலன் பூண்டு வருவார்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை; அதன்மேலும் அவர்களுடைய ஆண்மைச்செயல் வேறே இருக்கின்றது. கூடுமாயின் இரத்தஞ் சொட்டாமல் மூவரையுஞ் சிறையாகப் பிடிக்கவேண்டுவது நம்முடையகடமை'' என்று கூறினான்.

''ஆம்! நாம் துப்பாக்கிகளை வழங்கநேருமாயின் அங்ஙனம் இரத்தஞ் சிந்தாமற் பிடிப்பது மிகவும் வருத்தமாயிருக்குமே'' என்று அவர்களில் மற்றொருவன் இடையிலே சொன்னான்.

அதற்கு இருளன் ''கடைசிவழியா யுள்ள இதற்கு மாறாகத்தான் உங்களுக்கு இது சொல்லப்போகின்றேன். அம்மூவரையும் நம்முடைய மலைக்கோட்டைகட்கு உயிருடன் சிறையாகக் கொண்டுபோய்விட்டால், நாம் எடுத்தமுயற்சி நன்குபாராட்டப்படுவதொடு நந்தலைவன் இட்டகட்டளையும் மிகவுஞ் செவ்வையாக முடிந்ததாகும். ஆதலாற், கடைசியாக வேண்டியிருந்தால் மட்டும் உங்களைக் காத்துக்கொள்ளும்பொருட்டுத் துப்பாக்கிகளை வழங்குங்கள். இதுதான் நல்லான் இட்ட கட்டளையும்'' என்று கூறினான்.

''மிகவும் வலிமையுடைய மலைநாடர்களான நாம் அறுவரும் ஓர் இமைப்பொழுதில் அந்தப்பௌத்தர்கள் மூவரையும் பிடியாவிட்டால், அப்புறம் என்ன இருக்கின்றது!'' என்று மற்றொருவன் சொன்னான்.

அதன்மேல் வழிமறிக்கப்படும் வழிப்போக்கர்கள் வருகின்ற பாட்டையை இருளன் ஆராய்ந்து பார்க்கச்சென்றான்; வளைந்துசெல்லும் பாட்டையைச்சேர்ந்து அதனைமேற்கவிந்திருக்குங்குறுங்காடு உள்ள ஓர் இடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அங்கிருந்து தம்முடையசெயலை நிறைவேற்ற எண்ணி, அதற்கு அருகாமையில் உள்ள ஓரிடத்திற் குதிரைகளை நடத்திக்கொண்டுபோய்க் கொழும்புல்மேயவிடுத்து, ஒவ்வொருவரும் ஒரு நொடியில் ஏறி எதிர்ப்பதற்கு வேண்டும் ஒழுங்குகளெல்லாஞ் செய்து வைத்துத் தானும் பதுங்கியிருந்தான்.

இங்ஙனம் இரண்டரை நாழிகை கழிந்தது; கழிந்தவுடன் நெடுந்தொலைவிலே மூன்றுவழிப்போக்கர்கள் காணப்பட்டனர். அவர்கள் துவர்க்காவி யூட்டிய தலைச்சீரா அணிந்திருந்தமையானுங் குறிப்பிட்ட காலத்தில் மூன்றுபேராய் நீலகிரிப் பட்டினத்திற்குச் செல்லும்பாதையில் வந்துகொண்டிருந்தமையானுந், தாம் எதிர்பார்த்த கூட்டத்தார் இவர்கள் தாமென்று அக்கள்வர் உறுதிசெய்தனர். குதிரைமேல்வரும் மூவரில் ஒருவன் மற்றிருவர்க்குச் சிறிதுமுன்னேறி வந்தனன்; இவன் தன்மார்பில் இறுகமுடிந்து அணிந்திருக்குங் குப்பாயத்தின் பொற்சரிகைமேலும், பொன்மினுக்குச்செய்த வாளுறைமேலும், இவனது குதிரையின் உயர்ந்த சேணங் கலினம் முதலியவற்றின்மேலும் ஞாயிற்றின்கதிர்கள் தோய்ந்து ஒளிர்ந்தன. ஆகையாற் றன் துணைவர் இருவரொடு குடகிலிருந்து நீலகிரிநகருக்குப் போகுஞ், செல்வத்திலும் உயர்ந்தநிலைமையினுஞ் சிறந்த பௌத்த இளைஞன் இவன்தான் என்பதிற் சிறிதும் ஐயம்உற இடமில்லை. இங்ஙனம் ஏதும் ஐயுறவின்றி அவர்கள் அணுகி வரவர முன்னே வந்துகொண்டிருக்கு மிளைஞன் கட்டிளமையோனாய் மிகவும் அழகுடையனாய் இருப்பதும், அவன் பின்னேவருந் துணைவர் இருவரும் இளமை கழிந்தோராயிருப்பதும் அங்குப் பதுங்கியிருந்த கள்வர் கண்டுகொண்டனர்.

உடனே இருளன் ஒருகுறிசெய்தலுங் கள்வரெல்லாரும் மரங்களின் நடுவிற் குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு, இலைநெருங்கின முந்திரிக்கொடிகளின் தழைகள் திரைமறைப்புப்போற் படர்ந்திருக்குங் குறுங்காட்டோரத்தில், அவ்வழிப்போக்கர்கண்களுக்குத் தென்படாமல்எதிர்ப்பதற்கு நெருக்கமாய் வந்துநின்றனர். இப்போது விரைவாய், இரண்டாவது ஒருகுறியுஞ் செய்யப்பட்டது. உடனே ஒரு மான் மந்தையாயினுங், காட்டு விலங்கினங்களாயினுஞ் சடுதியில் தழைகளானும் பழங்களானும் மறைபட்ட திரையைக் கீறிக் கிழித்துப் புகுந்ததுபோல மேல் வந்து விழுந்து, இருவர் நீலலோசனனையும் மற்றை நால்வரும் அவன் பின் வந்த மற்றிருவரையும் வளைத்துக்கொண்டனர்.

இவ்வாறு அக்கள்வர் எவ்வளவு சுருக்கெனப் புகுந்தனரோ, அவ்வளவு விரைவில் அப்பௌத்தர் மூவரின் வலதுகையிலும் வாள் உறைகழிக்கப்பட்டு மின்னின; அதேநேரத்திற் சேனாதிபதிக்கெதிரேயிருந்த கைத்துப்பாக்கியின் இடிதலையால் ஒவ்வொருவரும் உருவி விழுந்தனர். ஆகவே அக்கள்வர் எதிர்பார்த்தவண்ணம் அவர்கள் முயற்சி நிறைவேறுவது அரிதாய்க் காணப்பட்டது; தாம் சதியிலே கண்டவிட நேர்ந்ததைக்கண்டார்கள். இருளனும் மற்றொரு கள்வனும் நீலலோசனன்மேற் குதித்து விழவே, அவன் ஒருகையாற் சுழற்றிவீசிய வாள் ஒருவன்மேற் படும்பொழுது, அவன் மற்றைக்கையிற் பிடித்த துப்பாக்கி மற்றொருவனைச் சுட்டுக் கீழே வீழ்த்தியது. இருளனோ அவ்வாள்வீச்சுக்குத் திறமையாய்த் தப்பிக்கொண்டு, ஒருகையில் வாளேந்தி அவனைக் குதிரையிலிருந்து பிடித்திழுக்க மற்றொருகையை நீட்டினான். நீலலோசனனோ தன் பகைவனைப்போலவே தன் குதிரையை ஆளுந்திறம் நன்கு வாய்ந்தவனாதலால், தன் குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பின்னுக்குப் பிடித்து இழுத்துத் தன் பகைவன் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தினான். இவ்வாறு சிலநேரம் இருவர்க்கும் போர் மூண்டு நடக்கையில், இருளன் திடீரென்று தன் குதிரைமேனின்றும் வழுவி மறைந்து போயினான்; அப்படி மறைகையில் நீலலோசனன் தான் அவன்மேல் எறிந்த படையீக்க அவனைக் கொல்லத்தக்க அத்துணைக் கடுமையானதென்று தோன்றாமையால் அவன் மறைந்து போனது ஏதோ ஒரு சூழ்ச்சியாய் இருக்கின்றதென உடனே ஓர் ஐயம் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. தோன்றவே, அவன் தன் குதிரையினின்றும் பாய்ந்து தோற்றுப்போன அப்பகைவனைப் பிடித்துக்கொள்ள முயலாமல் இச்சண்டையின் நிலைமை ஆய்ந்தறியும் பொருட்டு ஒருநொடிநேரம் வாளாவிருந்தனன்.

உண்மையாகவே இருளன் அவ்வாறு மறைந்துபோனது ஒரு சூதுதான். மலைநாட்டுக்கள்வர் போர்முகத்தில் இத்தகைய சூதுகள் செய்வதில் தேர்ந்தவராதலின், இவனும் ஒருசூது செய்வானாய்த் தன் குதிரைமுதுகின்மேலிருந்து வழுவி அதன் வயிற்றின்கீழ்ப் புகுந்து கால்களையும் வளையத்திற் கால்அடியை மாட்டி இரண்டு கைகளாலும் படரியைப் பிடித்தபடியாய்த் தொற்றிக்கொண்டிருந்தனன். அந்தச்சூழ்ச்சியினால் எதிரியைத் தன் குதிரையினின்றுங் கீழிறக்கி உடனே அவன்மேற் புலிபோற் பாய்ந்து தனக்குள்ள பெருவலியால் அவனை உயிருடன் பற்றிக்கொண்டு தன்கருத்தை நிறைவேற்றியிருப்பான். ஓர் இமைகொட்டில் நீலலோசனன் தன் எதிரியின் கள்ளம்பிக்கையைப்பற்றித் தான் ஐயப்பட்டது உண்மையென்று கண்டு மிருந்திருந்த தன் கைத்துப்பாக்கியை உறையினின்றும் இழுத்து அதனை இருளன் மண்டைக்கு நேரே காட்டித் தனக்குக் கீழ்ப்படியும்படி கேட்[illegible]டையிற் போர்

ஆனாலும், இப்போது அவ்விழா நடந்தேறி ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகிவிட்டமையால், இவ்வாண்டிலாவது அதனை நடத்தவேண்டுமென்று அன்பர்கள் வேண்டிக்கொள்வதால், அடிகளின் கட்டளையை மேற்கொண்டு அடிகளின் அடியவர்களாகிய நாங்கள் பல்லாவரம் பொதுநிலைக்கழக இருபத்தாறும் ஆண்டு விழாவை அடுத்த ஈசுவர ஆண்டு வைகாசித் திங்கள் 29, 30, 31, ஆனி 1, 2 ஆகிய ஐந்து நாட்களிலும் (1937, ஜுன், 11, 12, 13, 14, 15,) நடத்துதற்கு அம்பலவாணர் திருவருளை முன்னிட்டுப் பெரிதும் முயல்கின்றோம்.

இதனை நடத்துவதன் நோக்கங்கள்:—

இப்போது தமிழ்நாட்டின் பல இடங்களிலும் நடத்தப்படும் அவைகளிற் செய்யப்படும் விரிவுரைகள், பழைய பொருள்களிற் பேசினவைகளையே பேசுவனவாயிருக்கின்றன. ஆகையால், அவற்றைப் பெரும்பாலும் விட்டு, இக்காலத்துப் பலதேய மாந்தர்களின் நாகரிக வளர்ச்சியை ஆழ்ந்துபார்த்துத், தமிழ் மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாது வேண்டும் பொருள்களை மிகுதியாய் எடுத்துக்காட்டுவது இதன் முதல்நோக்கமாகும்.

இத்தமிழ்நாட்டிலுள்ள தமிழ் கற்றார் எல்லாரையும் ஒருங்குகூட்டி, அவர்க்குட் கருத்தொற்றுமையினை விளைவித்துப் பொருள் வருவாயில் இடர்ப்பாடின்றி இந்நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பல துறைகளிலும் அவர்கள் முயலும்படி செய்வித்து, இந்நாட்டவரெல்லாரையும் நமது தாய்மொழியாகிய தமிழிலுந், தமது சமயவுணர்ச்சியிலும், வாழ்க்கை செலுத்தும் முறையிலும், மேன்மேல் உயர்வதற்கான வழிதுறைகளைக் காட்டுவது.

ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் இதுகாறும் இயற்றியிருக்குந் தமிழ் உரைநடைநூல்கள், தமிழ் உலகத்திற்கு எல்லாத்துறைகளிலும் நல்லுணர்ச்சியினைத் தந்து பெரும்பயன் விளைத்திருக்கின்றன. முன்னேற்றத்திற்கு ஆகாத பழைய புராணச் செய்யுள்நூல்களும், அவற்றைப் பின்பற்றி எழுதப்படும் உரைநடை நூல்களும், மலிந்து, மக்களை அறியாமையிலுங் குருட்டு வழிகளிலுந் துன்ப வாழ்க்கையிலுஞ் செலுத்தும் இந்நாளில், அடிகளுடைய நூல்களைத்தவிர, மக்கள்வாழ்க்கையின் பலதுறைகளிலும் அறிவை விளக்கி இன்பத்தை ஊட்டுந் தனித்தமிழ் உரைநடை நூல்கள் வேறில்லை. நீண்டவாழ்க்கை, பழைய சங்கச்செய்யுளாராய்ச்சி, சைவசித்தாந்த முதலான ஞானவிளக்கம், தமிழாரிய நூல்களின் வரலாறுகள், பழந்தமிழ் நாகரிகம், உயிர்கள் இறந்தபின் அடையும் நிலை, உயிர்களின் நினைவாற்றல், தமிழராரியர் வரலாறு, மாணிக்கவாசகர் முதலான சைவவைணவ பௌத்த சைன ஆசிரியர்தங் காலநிலை கொள்கை வரலாறு, நாடகங்கள், கதைகள், சிறுவர்கள் இளைஞர்கட்கான செந்தமிழ்க் கட்டுரைகள் முதலான இன்னும் பல அரும்பெரும் பொருள்களையெல்லாங் கற்கக்கற்க இனிக்குஞ் செந்தமிழ் உரைநடையில் எழுதி வருபவர்கள் மறைமலையடிகள் ஒருவரே யென்பது தமிழுலகம் முழுதும் நன்கறிந்த உண்மை.

இவ்வளவு சிறந்த நூல்களையும், மறைமலையடிகள் தாம் ஒருவராகவே தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி என்னும் மும்மொழிகளிலும் உள்ள சிறிதேறக்குறைய நாலாயிர நூல்களைத் தமது செலவிலேயே இருபத்தையாயிர ரூபாய்க்கு வாங்கி அல்லும் பகலும் அவற்றை ஆராய்ந்து தெளிந்து, தம்மறிவாலுங் கண்ட அரிய பெரிய புதுப் பொருள்களையுஞ் சேர்த்து எழுதி வந்திருக்கின்றனர். மேலும், இவைகளைத் தாமே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியதில் இலட்ச ரூபாய்க்குமேற் செலவுஞ் செய்திருக்கின்றனர். தாமெழுதி வெளியிட்ட இவ்வரிய நூல்களிற் செலவாய்ப் போனவைகளையும் போமவைகளையுந் திரும்ப விரைவில் அச்சிட்டு முடிப்பதற்கும், புதியவாக எழுதுவனவற்றை அச்சிடுதற்கும் வேண்டிய அளவு பொருளில்லாமையினாற் செலவழிந்த செல்வழியும் நூல்களையும் புதுநூல்களையும் விரைவில் வெளிபடுத்துதல் இயலவில்லை.